

ΤΑΡΓΚΑ

Το Ύψιχτο Ξηθινούπουλο

2

Η Σπυλία
μέ τά
Διαμάντια

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ

ΗΡΟΙΚΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Η ΣΠΗΛΙΑ ΜΕ ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

Ὁ Τάργκα, τὸ Ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, παλεύει μετὰ τοὺς γορίλλες, τὶς κόμπρες, τοὺς κροκοδείλους, τὸ νερὸ καὶ τὴ φωτιά, γιὰ νὰ σώσῃ τὴν ἀγαπημένην του σύντροφον, τὴν πεντάμορφη Μαλέα!

ΚΕΦ. 1. Ὅπου ὁ Ἀτσίδας σπιάχνει ἓνα νέο ὄπλο καὶ... χειροκροτεῖται!

Ὁ Ἀτσίδας, ὁ χοντρός νέγρος σύντροφος τοῦ Τάργκα μετὰ τὴ μεγάλη κοιλιά, τὸν κρίκο στὴ μύτη καὶ τὶς ἀμέτρητες... γκάφες του, ἔχει κέφια αὐτὸ τὸ πρωί.

Εἶναι καθισμένοι χάμω, κάτω ἀπὸ τὰ πανύψηλα δέντρα τῆς ζούγκλας, καὶ, μολονότι γύρω του εἶναι σκορπισμένα πολλὰ μεγάλα ἀγριοπέποντα — πού εἶναι ἡ ἀδυναμία τοῦ Ἀτσίδα —, ὁ χοντρός νέγρος δὲν τρώει! Τὰ ἀπληστα σαγόνια του δὲν ἀνοιγοκλείνουν μασουλῶντας! Ἀπὸ τὸ λαρύγγι του θγαίνει ἓνα σιγανὸ γέλιο.

Αὐτὸ εἶναι τόσο παράξενο καὶ ἐκπληκτικὸ, ὥστε ὁ Τάργκα, τὸ Ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, καὶ ἡ Μαλέα, ἡ ἄμορφη ξανθὴ σύντροφός του, πού εἶναι καθισμένοι λίγο πιὸ

πέρα, γυρίζουν και κυττάζουν το νέγρο με άπορία.

Τόν βλέπουν να δουλεύει πυρετωδώς — πράγμα εξίσου εκπληκτικό για τόν άρχιτεμπέλη 'Ατσιδα— εήνοντας και σκαλίζοντας ένα μικρό καλάμι από μπαμπού.

— Τι κάνεις εκεί, 'Ατσιδα; ρωτάει ό Τάργκα.

— 'Εγκώ έχει μεγάλος μι αλός, κύριος Τάργκα!, απαντάει ό νέγρος χαμογελώντας θριαμβευτικά και κάνοντας τό μούτρο του να θυμίζει... κανάτα που χάλασε στο πλάσιμο. 'Εγκώ φτιάξη ένα νέο όπλο! Βλέπει έντω;

Και δείχνει τό μικρό καλάμι. 'Από τη μιά τρύπα του καλαμιού προεξέχει ή μύτη ενός μικροσκοπικού θέλους!

— Βλέπει εκείνο πουλί επάνω κλαρί; λέει πάλι. Κύττα καλά τώρα, κύριος Τάργκα, κύριος Μαλόα!

Σηκώνει τό καλάμι, θάζει τη μιά άκρη στο στόμα του, σημαδεύει με προσοχή και φυσάει μ' όλη του τη δύναμη.

Τό μικροσκοπικό θέλος εκτοξεύεται με όρμη μέσα από τό καλάμι, σκίζει γοργά τόν άέρα και... τό πουλί πέφτει τρυπημένο πέρα - πέρα!

'Η Μαλόα χειροκοοτεί με ένθουσα:σμή. 'Ο Τάργκα κυττάζει με θαυμασμό τόν κωμικό σύντροφό του.

— Μπράβο, 'Ατσιδα!, τοϋ λέει.

Τό μαύρο πρόσωπο του νέγρου λάμπει από περηφάνεια. 'Η γλώσσα του γλείφει τόν κρικό της μύτης του, σημάδι

πώς ό 'Ατσιδας είναι ευτυχημένος.

Κυττάζει τό αυτοσχέδιο φυσοκάλαμμό του με στοργή, τό χώνει στη ζώνη του μαζί με μερικά μικροσκοπικά θέλη και άπλώνει τό χέρι του για να πιάση ένα πεπόνι.

Μά τό χέρι του μένει μετέωρο στον άέρα, ακίνητο. 'Ο νέγρος σήνει τό αϋτί του, ζαρώνοντας τὰ φρύδια του. 'Τό ίδιο κάνουν ό Τάργκα κι ή Μαλόα.

"Ενας υπόκωφος ήχος, φτάει ως τ' αϋτία τους, ένας ήχος που μοιάζει με μακρινές θροντές!

Τά πουλιά, που κελαϊδούσαν μέσα στα φυλλάματα, σαπαίνουν ξαφνικά και φεύγουν πετώντας. "Ενα κοπάδι από μικρούς πηθήκους, που φλυαρούσε πάνω σ' ένα μεγάλο δέντρο, τό θάζει στα πόδια αφήνοντας σιγανά γρυλλίσματα τρώμου.

— Παράξενο!, μουρμουρίζει ό Τάργκα. Φαίνεται πως κάποια φυλή γοριλλών μεταναστεύει!

Σηκώνονται και οι τρεις όρθιοι. Τά πρόσωπά τους είναι γεμάτα άνησυχία. Ξέρουν καλά —όπως ξέρει και κάθε άγρίμι μέσα στη ζούγκλα— ότι δέν υπάρχει τρομερότερο πράγμα από μιά φυλή γοριλλών που μεταναστεύει!

'Εκατοντάδες γορίλλες, με κτηνώδη δύναμη και άγριότητα, ταξιδεύουν μαζί και άλλοιμονο στο άγρίμι, που θά βρεθή στο δρόμο τους!

'Ακόμα και τό λιοντάρι και

ὁ γιγάντιος ἑλέφαντας παραμερίζουν, ὅταν περνοῦν οἱ γορίλλες χτυπώντας με τὶς ὀγκώδεις γροθιές τους τὰ τεράστια στήθη τους, πού ἀντηχοῦν σάν κυκλώπεια τάματα!

Ἄκόμα κι' ὁ Τάργκα, ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας, θεωρεῖ τώρα συνετὸ νὰ ἀπομακρυνθῇ κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου θὰ περάσουν τὰ ἀνθρώποειδῆ θηρία!

“Ὅσο δυνατὸς κι' ἂν εἶναι κι' ὅσο γοργὸς καὶ ἀτρόμητος, προτιμάει νὰ μὴ χτυπηθῇ με τοὺς γορίλλες, ὅσο αὐτοὶ δὲν παραβαίνουν τοὺς μεγάλους νόμους τῆς ζούγκλας.

— Ἀκολουθήστε με!, λέει στὴ Μαλόα καὶ στὸν Ἀτσιόδα.

Καί, γυρίζοντας τὴν πλάτη του πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἀκούγονται τὰ ὑπόκωφα σφυροκοπήματα τῶν γοριλλῶν, ἀπομακρύνεται γοργά. Δὲν προλαβαίνει ὅμως νὰ κἀνῃ δέκα βήματα, ὅταν ὁ ἦχος πού σκορπίζουν τὰ στήθη τῶν γοριλλῶν πολλαπλασιάζεται, δυναμώνει καὶ ἀκούγεται ἀπὸ κάθε κατεύθυνσι! Ἄπὸ δεξιά κι' ἀπὸ ἀριστερά, ἀπὸ μπρὸς κι' ἀπὸ πίσω!

Τὸ πρόσωπο τοῦ Τάργκα καὶ τῆς Μαλόα χλωμαίξει. Ὁ κίνδυνος πού τοὺς ἀπειλεῖ εἶναι μεγάλος! Εἶναι ζωσμένοι ἀπὸ παντοῦ ἀπὸ κύματα ἀμέτρητων γοριλλῶν, πού προχωροῦν πρὸς τὸ μέρος τους! Βρίσκονται μέσα σὲ μιὰ τρομερῇ παγίδα!

ΚΕΦ. 2. Ὅπου ἐμφανίζεται τὸ πράσινο πετράδι, πού μειάγει με νεκροκεφαλή!

Γιὰ μερικές στιγμές, οἱ τρεῖς ἥρωές μας μένουν ἀσάλευτοι, ἀποσβολωμένοι, ἀκούγοντας τὸν ἀλλόκοτο ἦχο πού μεγαλώνει, μεγαλώνει, μεγαλώνει, πλησιάζοντας ὀλοένα.

Ξαφνικά, τὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων καὶ τὸ ἔδαφος γύρω γεμίζουν ἀπὸ γιγαντώσους γορίλλες, πού σταματοῦν σὲ ἀπόστασι λίγων μέτρων ἀπὸ τὸν Τάργκα καὶ τοὺς συντρόφους του.

Κυτιάζοντας τοὺς φίλους μας με τὰ μικρά, γυαλιστερά ματάκια τους γεμάτα μανία, οἱ γορίλλες ἐξακολουθοῦν νὰ χτυποῦν τὰ στήθη τους με τὶς γροθιές τους, κἀνοντας τὸν ἀέρα νὰ πάλλῃ ἐκκωφαντικά!

Καί τότε ὁ τρομακτικὸς αὐτὸς ἦχος παύει ν' ἀκούγεται. Οἱ γορίλλες κατεβάζουν τὰ χέρια τους καὶ μένουν ἀκίνητοι σάν ἀγάλματα.

Ἀνάμεσά τους μιὰ ἀλλόκοτη μορφή γλυστράει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τάργκα. Εἶναι ἕνας περίεργος νάνος! Εἶναι λευκός, μὰ τὸ πρόσωπό του εἶναι ἀποκρουστικὸ καὶ διαβολικό. Τὰ αὐτιά του εἶναι τεράστια. Στὸ χέρι του κρατᾶται ἕνα τσεκούρι. Τὸ κορμί του εἶναι τυλιγμένο με δερμά πανθηρα.

Ὁ νάνος σταματᾶει δέκα μέτρα μακριὰ ἀπὸ τὸν Τάρ-

γκα και λέει με στριγγή, διαπεραστική φωνή στη γλώσσα των Ιθαγενών:

— Είσαι αιχμάλωτός μου, Τάργκα, έσύ κι' οι σύντροφοί σου! Δέν είσαι πιά ο Κυρίαρχος της Ζούγκλας! Κυρίαρχος της Ζούγκλας είμαι τώρα εγώ, ο Χαμόρ, ο μεγάλος μάγος με τις άπεραντες δυνάμεις! 'Ο λαός των γοριλλών είναι δικός μου! Και θά γίνουν δικοί μου όλοι οι λαοί της ζούγκλας, γιατί έχω στήν κατοχή μου το περίφημο μαγικό πετράδι «Κουέρα», που δίνει δύναμη και δόξα και έξουσία! Χρόνια τώρα έψαχνα να το βρω μέσα σε μιá

Βρέθηκαν μέσα σ' ένα λάκκο με κόμπρες!

σπηλιά, όπου το είχε κρύψει ένας παλαβός γέρος! Νάτο!

Και ο Χαμόρ χώνει το χέρι του στο στήθος του και θγάζει ένα μεγάλο πετράδι, που κρέμεται από το λαιμό του μ' ένα σπάγγο. Το πετράδι έχει σχήμα νεκροκεφαλής!

Μιά κραυγή θγαίνει από τα χείλη της Μαλόα.

— Το πράσινο πετράδι του παπού μου!, φωνάζει. Τάργκα! Αυτός είναι ο δολοφόνος του παπού μου! Τόν θυμάμαι τώρα καλά! Αυτός σκότωσε τον παπού μου!

Και, αρπάζοντας ένα ακόντιο με πλατειά λεπίδα, που ήταν άκουμπισμένο κοντά της, όρμεί εναντίον του Χαμόρ!

Τήν ίδια στιγμή όμως δεκάδες γορίλλες πηδούν από τα κλαδιά των δέντρων, που απλώνονται πάνω από τα κεφάλια τους, και προσγειώνονται μπροστά στο νάνο και γύρω από τους ήρωές μας! "Άλλοι γορίλλες προχωρούν προς το ίδιο μέρος απ' όλες τις κατευθύνσεις.

Και τότε μιá φοβερή μάχη αρχίζει ανάμεσα στους ανθρώπους και στους κτηνώδεις, γι γαντώσωμους γορίλλες!

'Ο Τάργκα κι' η Μαλόα, χωριστά ο καθένας τους, αντιμετωπίζουν πολλούς γορίλλες μαζί! Τά θηρία, με τά τεράστια, πανίσχυρα μπράτσια τους άπλωμένα όρμουñ επάνω τους για να τους συντρίψουν κάτω από τά χτυπήματά τους, να τους πνίξουν με τά σιδερένια δάχτυλά τους!

Μά το ζευγάρι των κυρι-

‘Ο Τάργκκα, κρατώντας τὸν Χαμόρ μὲ τὸ ἓνα χέρι τσακίζει τοὺς γοριλλες μὲ τ’ ἄλλο!

άρχων τῆς ζούγκλας δουλεύει μὲ ψυχραιμία καὶ ἀφάνταστη γρηγοράδα. Τὸ ἀκόντιο τῆς Μαλόα, τὸ μαχαίρι τῆς καὶ τὸ μαχαίρι τοῦ Τάργκκα, οἱ γροθιές τους καὶ τὰ γόνατά τους, χτυποῦν πρὸς κάθε κατεύθυνσι, σκορπίζοντας τὸν πανικό καὶ τὸ θάνατο!

Τὸ δάσος ἔχει γεμίσει τώρα ἀπὸ τὰ δαιμονικά οὐρλιαχτά τῶν γοριλλῶν, ἀπὸ τὰ βογγητά καὶ τὰ ξεφωνητά τῶν χτυπημένων θηριῶν καὶ ἀπὸ τὶς διαπεραστικὲς κραυγὲς τοῦ νάνου, ποῦ παροτρύνει τὴ φυλὴ τῶν γοριλλῶν νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐπίθεσι ἐναντίον

τῶν δύο νέων!

“Ὅσο γιὰ τὸν Ἄταιδα, ὁ χοντρός νέγρος τῶχει ρίξει στὴν ...ξάπλα!

“Ἐχει ξαπλώσει στὴ ρίζα ἐνὸς δέντρου, λίγο ἀπόμερα ἀπὸ τὸ κέντρο τῆς συγκρούσεως, κι’ ὅμως προκαλεῖ κι’ αὐτὸς τρομερὲς ἀπώλειες στοὺς γοριλλες!

Μὲ τὸ ἓνα του χέρι κρατᾷ τὸ φυσοκάλαμό του. Δίπλα του, χάμω, ἔχει ἀκουμπήσει ἄφθονα μικρὰ θέλη, ποὺ τὰ ἔχει φτιάξει μόνος του. Μὲ τεμπέλικες κινήσεις, χωρὶς νὰ θιάζεται, θάζει θέλη μέσα στὸ φυσοκάλαμο, σημαδεύει

καί φυσάει μ' ἄλη του τὴ δύναμι!

Κάθε φορά, ἕνας γορίλλας οὐρλιάζει ἀπὸ τὸν πόνο, καθὼς τὸ θέλος καρφώνεται στὸ κορμί του! Βέβαια, τὰ μικρὰ αὐτὰ θέλη δὲν ἔχουν τὴ δύναμι νὰ σκοτώσουν, παρὰ μόνο ὅταν χτυπήσουν τὸ θῦμα στὸ λαιμὸ ἢ σὲ ἄλλο εὐαίσθητο σημεῖο τοῦ σώματός του! Ὅσοι ὅμως γορίλλες πληγώνονται ἀπὸ τὰ θέλη τοῦ Ἄτσιδα δὲν ἔχουν πιά τὸ κουράγιο νὰ συνεχίσουν τὴ μάχη! Τὸ θάζουν στὰ πόδια καὶ χάνονται μέσα στὸ δάσος, οὐρλιάζοντας σὰν κολασμένες ψυχές!

— Ἐσὺ δὲ πειράζει κύριος Τάργκα καὶ κύριος Μαλόα!, γρυλλίζει ὁ χοντρός νέγρος. Νέο ὄπλο Ἄτσιντα σκοτώσει ἔσένα!

Καὶ ὁ νέγρος συνεχίζει τὴ δουλειά του μὲ ἀπάθεια καὶ τεμπελιά, φυσῶντας καὶ ξαναφυσῶντας καὶ ἐξαπολύοντας μικροσκοπικὰ θέλη ἕναντι τῶν γορίλλων!

ΚΕΦ. 3. Ὅπου τὰ θέλη τοῦ Ἄτσιδα κάνουν θραῦσι καὶ δίνουν μιὰ θριαμβευτικὴ νίκη.

Η μάχη συνεχίζεται μὲ μανία καὶ πείσμα γύρω ἀπὸ τοὺς δυὸ νέους. Ὁ Τάργκα καὶ ἡ Μαλόα ἐξακολουθοῦν νὰ ἀποκρούουν τὶς ἐπιθέσεις τῶν γορίλλων, στριφογυρίζοντας σὰν σίφουνας καὶ μοιράζοντας χτυπήματα μὲ ταχύτητα κεραυνοῦ!

Ὁ Ἄτσιδας, ξαπλωμένος πάντα στὴ ρίζα τοῦ δέντρου, ἀγρυπνάει. Τὰ ματάκια του παρακολουθοῦν τὴ μάχη, ἐνῶ τὰ χεῖλη του φυσοῦν μὲ ἄργό, μὰ σταθερὸ ρυθμὸ ἐξακοντίζοντας θέλη. Κάθε φορά πού ὁ νέγρος βλέπει τὸν Τάργκα ἢ τὴ Μαλόα σὲ δύσκολη θέσι, στρέφει πρὸς τὰ ἐκεῖ τὸ φυσοκάλαμὸ του καί, μ' ἕνα μικρὸ θέλος, τοὺς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὸν κίνδυνο!

Ξαφνικὰ, τὰ μάτια τοῦ νέγρου γουρλώνουν. Βλέπει ἕναν πελώριο γορίλλα νὰ ἀρπάξει τὸ ἀκόντιο τοῦ ξανθοῦ κοριτσοῦ καὶ νὰ τὸ σπάξει στὰ δυὸ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση! Ἐπειτα, ἡ τεράστια, ὀγκώδης, μαλλιαρὴ γροθιά του σηκώνεται ψηλὰ γιὰ νὰ χτυπήσει καὶ νὰ συντριψῇ τὸ κορίτσι!

— Ὅχι ἐσὺ σκοτώσει κύριος Μαλόα!, γρυλλίζει μὲ θυμὸ ὁ Ἄτσιδας.

Καί, φέρνοντας τὸ φυσοκάλαμο στὸ στόμα του, σκοπεύει γοργὰ καὶ φυσάει μὲ μανία!

Τὸ μικροσκοπικὸ θέλος θρίσκει τὸ στόχο του, πρὶν ἢ γροθιά τοῦ γορίλλα χτυπήσει τὸ ἄμορφο ξανθὸ κορίτσι!

Καρφώνεται στὸ λαιμὸ του, ἀκριβῶς πάνω στὸ λαρύγγι, καὶ μένει ἐκεῖ σαλεύοντας τὴ φοντωτὴ οὐρά του πέρα-δῶθε!

Ἐνα ὑπόκωφο βογγητὸ θγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ γιγάντιου γορίλλα. Τὸ ὑψωμένο χέρι του δὲν χτυπάει τὴ Μαλόα! Ἀρπάζει τὸ καρφω-

μένο θέλος και τὸ ἀποσπᾶει ἀπὸ τὸ λαιμὸ του!

Ἐνα συντριβάνι ἀπὸ αἷμα, ξεπηδαίει ἀπὸ τὴν τρύπα πού εἶχε ἀνοίξει τὸ θέλος! Ὁ γοριλλας σαλεύει σπασμωδικὰ τὰ μπράτσα του στὸν ἀέρα, κάνει μιὰ στροφή γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτό του και σωριάζεται χάμω μὲ βαρὺ γδοῦπο!

— Ἐγκὼ σκότωσε ἐσένα!, λέει μὲ ἱκανοποίησι ὁ Ἄτσιδας. Ἐσὺ ὄκι πιά πειράζῃ κυρίως Μαλόα! Ἐσὺ ὄκι... Ὡουουου!

Αὐτὸ πὺ βλέπει τῶρα τὸν γεμίζει ἀπέραντη χαρὰ. Ὁ Τάργκα ἔχει ἀρπάξει τὸν Χαμόρ ἀπὸ τὸ δέρμα τοῦ πάνθηρα, πὺ τυλίγει τὸ κορμί του και τὸν ἔχει σηκώσει ψηλά, ἐτοιμος νὰ τὸν χτυπήσῃ χάμω!

Τὴν ἴδια ὄμα στιγμή, μιὰ ομάδα ἀπὸ τεράστιους γορίλλες ὀρμαίει ἐναντίον τοῦ Τάργκα. Τὸ Ἑλληνόπουλο κρατῶντας πάντα τὸν ἀπαίσιο Χαμόρ, ἀμύνεται μὲ τὸ ἐλεύθερο χέρι του, χτυπώντας τοὺς γορίλλες και ἀναγκάζοντάς τους νὰ ὑποχωρήσουν μὲ τις τρομερὲς ἀτσάλινες γροθιές του!

Ἐνα νέο κῦμα γοριλλῶν διαδέχεται τὸ πρῶτο. Ἀπὸ παντοῦ, γορίλλες ρίχονται πᾶνω στὸν Τάργκα, χωρὶς ἢ Μαλόα, πὺ εἶναι κυκλωμένη ἀπὸ ἄλλους γορίλλες, νὰ μπορῇ νὰ τὸν βοηθήσῃ!

Γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἀμυνθῇ, ὁ Κυοίαρνος τῆς Ζούγκλας ἀναγκάζεται νὰ παρατήσῃ τὸν Χαμόρ, πὺ χάνεται ἀμέσως ἀνάμεσα στοὺς γορίλλες,

Ὅσοι διαβάζουν τὸν «Τάργκα» και τὸν «Ἐπὲρ ἄνθρωπο» πρέπει νὰ εἶναι πάντα ὑπέρμαχοι τοῦ Καλοῦ και τοῦ Δικαίου!

ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

γρυλλίζοντας ὑπερρικὰ ἀπὸ μανία!

Μὰ ὁ Ἄτσιδας δὲν τὸν χάνει ἀπὸ τὰ μάτια του. Χωρὶς νὰ πάψῃ νὰ ἐξακοντίζῃ τὰ θέλη του μὲ τὸ φυσοκάλαμὸ του, ὁ χοντρός νέγρος παρακολουθεῖ τις κινήσεις τοῦ Χαμόρ, πὺ κυκλοφορεῖ γοργὰ ἀνάμεσα στὰ πόδια τῶν γοριλλῶν.

Ξαφνικὰ, ἕνα ρίγος διαπερνάει τὴν ραχοκοκκαλιά τοῦ Ἄτσιδα. Ὁ νέγρος, μὲ τὸ τσεκοῦρι του στὸ χέρι, ἔχει πλησιάσει στὴ Μαλόα ἀπὸ πίσω και ἔτοιμάζεται νὰ πετάξῃ τὸ τρομερὸ ὄπλο του ἐναντίον τοῦ ὀμορφου κοριτσιοῦ!

Μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι, τὸ φυσοκάλαμο τοῦ Ἄτσιδα γυρίζει πρὸς τὸν Χαμόρ και ὁ νέγρος φυσάει μὲ λύσσα. Ἐνα θέλος ξεπηδαίει ἀπὸ τὸ στόμιο τοῦ φυσοκάλαμου, σκίζει τὸν ἀέρα σφυρίζοντας διαπεραστικὰ και... καρφώνεται στὴν πλάτη τοῦ νάνου!

Μιὰ τρομερὴ κραυγὴ βγαίνει ἀπὸ τὸ λαρύγγι τοῦ Χαμόρ. Τὸ κορμί του συσπᾶται και τὸ τσεκοῦρι ξεφεύγει ἀπὸ τὸ χέρι του!

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς, ὁ Χαμόρ μένει ἀσάλευτος βογγῶν-

τας και ούρλιάζοντας από τον πόνο και κυττάζοντας γύρω με μάτια θολά από τρόμο και λύσσα. "Επειτα, πριν ο 'Ατσιδας προλάβει να βάλει κι' άλλο βέλος στο φυσοκάλαμό του και να τον ξαναχτυπήσει, ο Χαμόρ γυρίζει και τὸ βάζει στα πόδια, αφήνοντας ένα μακρόσυρτο, κυματιστό ούρλιαχτό!

Οι γορίλλες γύρω, ακούγοντας τὸ ούρλιαχτό αυτό, σταματούν σαστισμένοι, μένουν για λίγο ακίνητοι κι' έπειτα τὸ βάζουν στα πόδια κι' αυτοί ακολουθώντας τὸν πανικόβλητο άφέντη τους!

Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα,

Και ο Χαμόρ σηκώνει τὸ τρομερό
τσεκούρι του!

η ζούγκλα γύρω από τους ήρωές μας έχει μείνει έρημη και σιωπηλή. Ο μόνος ήχος που ακούγεται είναι τὰ ποδοβολητά και οι κραυγές τῶν γοριλλῶν, που ὄλο και ξεμακραίνουν.

Τὸ πρόσωπο τοῦ 'Ατσιδα παίρνει μιὰ έκφρασι άπογοητεύσεως.

— 'Εγκώ ὄκι θέλει φύγη γορίλλες!, μουρμουρίζει. 'Εγκώ θέλει κάνει κι' άλλο σημάδι φύσα - φύσα κάλαμο!...

ΚΕΦ. 4. "Όπου ὁ Τάργκα και ἡ Μαλόα παλεύουν για τὴ ζωή τους κι' ὁ 'Ατσιδας έπεμβαίνει έγκαιρώς!

Οι τρεις φίλοι προχωροῦν με προφυλάξεις μέσα στη ζούγκλα. Τὰ μάτια τους, καθώς βαδίζουν, έρευνουῦν με προσοχή τὸ ἔδαφος. Ακολουθοῦν τὰ ἴχνη, που ἔχουν αφήσει πίσω τους οι γορίλλες τοῦ Χαμόρ.

Ο Τάργκα είναι αποφασισμένος να βρῆ τὸ δολοφόνο τοῦ παποῦ τῆς Μαλόα και να τὸν τιμαρῆσει σκληρά, παίρνοντάς του και τὸ «Κουέρα» τὸ πράσινο πετράδι με τὴ μαγική δύναμι.

Ο Τάργκα και ἡ Μαλόα πηγαίνουν μπροστά. Ο 'Ατσιδας τὸς ακολουθεῖ μερικὰ βήματα πίσω. Τὰ μαῦρα ματάκια του ψάχνουν τὸ ἔδαφος κι' αὐτά. "Όχι ὅμως μόνο για ἴχνη γοριλλῶν, αλλά και για κανένα... άγριοκάρπουζο ἢ άγριοπέπονο!

Ξαφνικά, ο Κυρίαρχος της Ζούγκλας και το κορίτσι του αφήνουν μιὰ κραυγή έκπληξεως. Νοιώθουν τὸ ἔδαφος νὰ ὑποχωρῆ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους!

Πέφτουν! Πέφτουν γοργὰ μέσα σ' ἕνα θαθὺ λάκκο, σὰν πηγάδι, καὶ προσγειώνονται στὸ θάθος του!

— Πέσαμε σὲ μιὰ παγίδα!, λέει ὁ Τάργκα.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμή νοιώθει τὸ αἷμα του νὰ παγώνη στὶς φλέβες του καὶ τὶς τρίχες τοῦ κεφαλοῦ του νὰ ἀνορθώνονται!

Ὁ λάκκος εἶναι γεμάτος φίδια! Κόμπρες! Ἄγριες καὶ φαρμακερές κόμπρες, ποὺ ἔνα δάγκωμά τους εἶναι ἄρκε τὸ γιὰ νὰ σκοτώσῃ ἕναν ἀνθρώπο!

Τὰ ἔρπετὰ ἔχουν κιόλας ξεδιπλωθῆ καὶ δυὸ ἀπ' αὐτὰ ἔχουν ἀνορθώσει τὰ κουκουλωτὰ κεφάλια τους, ἔτοιμα νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τῆς Μαλῶα!

Μὲ τὰ δόντια σφιγμένα, ὁ Τάργκα, τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνοπούλο, τραβάει τὸ μαχαίρι του καὶ μεταβάλλεται σὲ μαινόμενο σίφουνα!

Ὅρμαίε πάνω στὶς δυὸ κόμπρες καὶ μὲ δυὸ ταχύτατες κινήσεις τὶς ἀποκεφαλίζει μὲ τὴν ἀτσάλινη λεπίδα τοῦ μαχαριοῦ του!

Ἐπειτα γυρίζει καὶ ἀντιμετωπίζει τὰ ὑπόλοιπα φίδια, ποὺ εἶναι τώρα κι' αὐτὰ ἔτοιμα νὰ ἐπιτεθοῦν!

Ἡ Μαλῶα, τὸ ὑπέροχο κορίτσι μὲ τὸ τρυφερὸ δέρμα

Ἡ Μαλῶα πηδάει καὶ τὴν ἴδια στιγμή ὁ Χαμόρ ἐξακοντίζει τὴ φαρμακερὴ κόμπρα ἐναντίον της!...

καὶ τοὺς ἀτσάλινους μυῶνες, παίρνει θέσι δίπλα του μὲ τὸ μαχαίρι της στὸ χέρι.

Καὶ τότε μιὰ σκληρὴ καὶ φριχτὴ μάχη ἀρχίζει ἀνάμεσα στοὺς δυὸ ἀνθρώπους καὶ στὰ ἀποτρόπαια φαρμακερὰ ἔρπετὰ.

Οἱ κόμπρες ἐπιτίθενται ἐναντίον τῶν ἡρώων μας, ποὺ ἀποφεύγουν τὰ θανάσιμα δαγκώματα τῶν ἔρπετῶν μὲ ἐπιδέξιους καὶ γοργοὺς ἐλιγμούς, ἀπαντώντας μὲ μαχαίριές, ποὺ ἔχουν τὴ γρηγοράδα καὶ τὴν ὀρμητικότητα τῆς ἀστραπῆς!

Τὰ φίδια πέφτουν ένα - ένα, με τὸ κεφάλι τους κομμένο. Δὲν ἔχουν μείνει τώρα παρά μόνο δυὸ τεράστιες κόμπρες πού, πιὸ συνετὲς ἀπὸ τὶς ἄλλες, δὲν ἐπιτίθενται στὰ τυφλά, ἀλλὰ κάνουν μιὰ ξευπηνη κυκλωτικὴ κίνησι γιὰ νὰ θάλουν τοὺς δυὸ ἀνθρώπους ἀνάμεσά τους!

Καὶ τότε συμβαίνει κάτι, πού θάζει σὲ κίνδυνο θανάτου καὶ τὴ Μαλόα καὶ τὸν Τάργκα!

Τὸ ξανθὸ κορίτσι, στὴν προσπάθειά της νὰ χτυπήσῃ τὴ μιὰ κόμπρα, κάνει ἕνα ἀπότομο βῆμα πρὸς τὰ πλάγια γλυστράει καί... πέφτει! Τὸ μαχαίρι ξεφεύγει ἀπὸ τὰ δάχτυλά της!

Ἡ κόμπρα σφυρίζει θριαμβευτικὰ καὶ μὲ μανία καὶ χυμὰί ἐναντίον τοῦ κοριτσιοῦ μέ τὸ φοβερὸ στόμα της ὀρθάνοιχτο! Τὸ μακρόστενο κορμί τοῦ φιδιοῦ σκίζει μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα τὸν ἀέρα! Μὰ τὸ χέρι τοῦ Τάργκα κινεῖται μὲ πιὸ μεγάλη ταχύτητα!

Ἀνασηκώνεται καὶ τινάζεται πρὸς τὰ ἔμπρός, ἐκτοξεύοντας τὸ μαχαίρι του, πού κάνει στὸν ἀέρα μιὰ στροφή καὶ καρφώνει τὴν κόμπρα στὸ κεφάλι, ρίχνοντάς τὴν νεκρὴ πάνω στὸν ἀπέναντι τοῖχο τοῦ λάκκου.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁμως, μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του, ὁ Τάργκα βλέπει τὴν ἄλλη κόμπρα, τὴν τελευταία, νὰ ἐκτινάζεται ἐναντίον του ἀπὸ τὰ πλάγια!

Ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας καταλαβαίνει πὼς εἶναι χαμένος! Στὴ θέσι πού εἶναι δὲν προλαβαίνει νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ ἀμυνθῇ, πρὶν τὰ δόντια τοῦ ἔρπετοῦ καρφωθοῦν στὸ κορμί του! Καὶ δὲν ἔχει τὸ μαχαίρι του γιὰ νὰ τὸ χτυπήσῃ ἀπὸ μακρὰ!

«Αὐτὸ εἶναι τὸ τέλος! μουρμουρίζει.

Καί... ἕνα σφύριγμα ἀκούγεται καὶ ἡ κόμπρα πέφτει στὰ πόδια του νεκρὴ, μὲ τὸ κεφάλι τρυπημένο ἀπὸ ἕνα μικροσκοπικὸ βέλος!

Ἀπὸ ἔπάνω, ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ λάκκου, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Ἄτσιδα:

— Ἐγὼκ μπράβο ἐμένα! Ἐγὼκ ἔγινε καλὸ... σκοτοβολή!

ΚΕΦ. 5. Ὅπου ὁ Τάργκα αἰχμηλωτίζεται καὶ γίνεται θορὰ τῶν κροκοδείλων!

Βγαίνουν ἀπὸ τὸ λάκκο μὲ τὶς κόμπρες καὶ συνεχίζουν τὸ δρόμο τους πιὸ προσεκτικὰ τώρα. Εἶναι φανερὸ πὼς τὴν παγίδα ἐκεῖνη τοῦ θανάτου τὴν εἶχε στήσει ὁ σατανικὸς Χαμόρ γιὰ νὰ ἐξουτώσῃ τοὺς ἐχθροὺς του καὶ νὰ ἀπαλλαγῇ μιὰ καὶ καλὴ ἀπὸ τὸν Τάργκα!

— Ἰσως, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο, ἔχει στήσει κι' ἄλλες παγίδες στὸ δρόμο του ὁ Χαμόρ! Γι' αὐτὸ θὰ προχωρῶ ἐγὼ μπροστά. Ἐσύ, Μαλόα, θὰ μὲ ἀκολουθεῖς ἀπὸ ἀπόστασι δέκα μέτρων κι' ὁ

Ἄτσιδασ θάροχεται ξοπίσω σου. Ἔτσι, ἂν ὑπάρχουν κι' ἄλλες παγίδες μόνο ἕνας ἀπό μᾶς θά πιασθῆ!

Μέ γοργά, ἀλλά προσεκτικά θήματα, προχωροῦν ἔτσι γιά πολλές ὄρες, χωρίς νά συμβῆ τίποτα.

Ξαφνικά, καθώς τὸ πόδι του πατάει πάνω σ' ἕνα ξερό κλαδο πεσυμένο χάμω, ὁ Τάργκα νοιώθει ἕνα σκοινὶ δεμένο σὲ θηλειά, νά πέφτῃ ἀπὸ ψηλά καὶ νά τυλίγεται γύρω ἀπὸ τὸ κορμὶ του!

Δοκιμάζει νά ἀπαλλαγῆ, μὰ ἡ θηλειά σφίγγεται ὄλο καὶ πὺ πολὺ σὲ κάθε κίνησίν του, ἐνῶ ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ τοὺς θάμνους γύρω ξεπηδοῦν ἑκατοντάδες γορίλλες καὶ ρίχνονται ἐπάνω του!

Οἱ ὀγκώδεις πανίσχυρες γροθιές τῶν κτηνωδῶν θηρίων χτυποῦν τὸν Κυρίαρχο τῆς Ζούγκλας ἀπὸ κάθε κατεύθυνσι, στὸ κεφάλι, στὸ στήθος καὶ στὴν πλάτη, κάνοντάς του νά χάσῃ τίς αἰσθήσεις του!

Πρὶν θυθισθῆ στὸ σκοτάδι τῆς λιποθυμίας, ὁ Τάργκα φωνάζει:

— Ἄτσιδα! Πάρε τὴ Μαλόα καὶ φύγετε! Ἄμέσως!

* * *

Ὅταν ἀνοίγει πάλι τὰ μάτια του, ὁ Τάργκα καταλαβαίνει πὺς, αὐτὴ τὴ φορὰ, δὲν ὑπάρχει πὺς καμμιά σωτηρία γι' αὐτόν! Εἶναι δευμένος πάνω σ' ἕνα στύλο μὲ σκοινιά, πὺς γώνονται θαθειά μέσα στὴ σάρκα του, κόβοντάς την καὶ ματώνοντάς την!

Κάθε Ἑλληνόπουλο πρέπει νά διαπνέεται ἀπὸ τὰ ὑψηλά ἰδεώδη τῆς Ἀλληλεγγύης, τῆς Φιλοπατρίας, τοῦ Ἀνθρωπισμοῦ, τῆς Ἀυτεθυσίας, τῆς Δικαιοσύνης!

ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Γύρω του, στριφογυρίζουν καὶ χοροπηδοῦν ἀμέτρητοι γορίλλες χτυπώντας τὰ στήθη τους καὶ κάνοντας τὸν ἄερα νά ἀντιβουίξῃ βροντερά!

Ἀπέναντί του, σὲ ἀπόστασι μερικῶν θημάτων, στέκεται ὁ διαβολικός νάνος, ὁ Χαμόρ, μὲ τὸ τσεκούρι του στὸ χερί! Στὴν πλάτη του δὲν εἶναι πὺς καρφωμένο τὸ μικροσκοπικὸ θέλος τοῦ Ἄτσιδα. Στὴν πληγὴ, ὁ Χαμόρ ἔχει θάλει ἕνα μπλάστρι ἀπὸ θεραπευτικὰ βότανα, πὺς ἔχουν σταματήσῃ τὸ αἷμα καὶ ἔχουν κάνει τὴν πληγὴ ν' ἀρχίσῃ νά ἐπουλώνεται.

Τὸ ἄσχημο πρόσωπο τοῦ Χαμόρ λάμπει σκοτεινὰ ἀπὸ σατανικὴ χαρὰ.

— Σὲ κρατῶ ἐπιτέλους, Τάργκα! γουλίζει θριαμβευτικά. Ἡ βασιλεία σου μέσα στὴ ζούγκλα ἔχει πάσει τέλος! Στὸ θρόνο σου κάθουμαι τώρα ἐγώ, ὁ μεγάλος Χαμόρ, ὁ αὐτοκράτωρ τῶν γοριλλῶν καὶ τῆς ζούγκλας! Θά πεθάνης, Τάργκα!

Ὁ Τάργκα καταλαβαίνει ὅτι πρέπει νά κερδίσῃ καιρό. Δοκιμάζει νά ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὰ δεσμά του, μὰ δὲν τὸ κα-

τορθώνει. Τό σκοινί, πού τόν κρατεί δεμένο, είναι πολύ γερό και τυλιγμένο πολλές φορές γύρω από τό κορμί του.

— “Αν με σκοτώσης, Χαμόρ, λέει ό Τάργκα, οί σύντροφοί μου θά έκδικηθούν! ‘Η τιμωρία σου θά είναι σκληρή! ‘Η Μαλόα θά...”

‘Ο Χαμόρ μορφάζει περιφρονητικά. Τά μάτια του σπιθίζουν με μιά λάμψη πού δέν άρέσει καθόλου στόν Τάργκα.

— ‘Η Μαλόα; λέει. Τό δμορφο κορίτσι, πού ήταν έγγονή του παλαβού εκείνου γέρου πού σκότωσα; “Όταν πεθάνης, Τάργκα, θά την παρασύρω κι’ αυτήν σε παγίδα και θά την αιχμαλωτίσω! Δέ θά την σκοτώσω όμως! Θά την κρατήσω μαζί μου και θά την κόνω βασίλισσά μου! Χά, χά, χά!

Και πηγαίνει πιό κοντά στόν Τάργκα. Τό Έλληνόπουλο προσπαθεί και πάλι να έλευθερωθή, χωρίς όμως να τό κατορθώσει. Κυττάζει γύρω. ‘Ο στύλος, όπου είναι δεμένος, θρίσκεται κοντά στην άκρη ενός γκρεμού. Κάτω, διακρίνεται ένα ποτάμι, πού κυλάει γοργά τά νερά του. Στις όχθες του, λάμπουν στό φώς του ήλιου τά λεπιδωτά κορμιά πολλών κροκοδείλων!

‘Ο Χαμόρ γελάει πάλι.

— Χά, χά, χά! Διάλεξα δμορφο μέρος για να σε σκοτώσω, Τάργκα! “Όταν πεθάνης, θά ρίξω τό κορμί σου στό ποτάμι! Οί κημένοι οί

κροκοδείλοι πρέπει να φάνε κι’ αυτοί λιγάκι!

Και σηκώνει τό τσεκούρι του για να χτυπήσει!

Τότε ό Τάργκα κάνει κάτι άπροσδόκητο.

Πατάει γερά χάμω και τά μυώδη πόδια του σπρώχνουν τό έδαφος μ’ όλη τους τή δύναμη. “Ένα διαπεραστικό τρίξιμο άκούγεται, ένας ξερός κρότος.

‘Ο στύλος σπάζει στη θάσι του, γέρνει προς τά πίσω και, πριν τό τσεκούρι άγγίξει τό κορμί του Έλληνόπουλου, πέφτει στόν γκρεμό μαζί με τόν Τάργκα!

Μέ μιά κραυγή λύσσας, ό Χαμόρ τρέχει στην άκρη του γκρεμού και κυττάζει κάτω.

Βλέπει τό στύλο, μαζί με τόν δεμένο Κυρίαρχο τής Ζούγκλας, να στριφογυρίζει στό κενό, να χτυπάει πάνω σ’ ένα θρόνο πού προεξέχει στη μέση του γκρεμού και να εκσφενδονίζεται μέσα στόν ποταμό!

Και βλέπει τους κροκοδείλους να έγκαταλείπουν τήν... ήλιοθεραπεία τους, να πέφτουν στό νερό και να κατευθύνονται δλοταχώς προς τό μέρος όπου είχε χαθή ό Τάργκα!

Μέ την άνάσα πιασμένη, ό Χαμόρ περιμένει ένα - δυό λεπτά. “Επειτα βλέπει αίμα να άνεβαίνει στην επιφάνεια του νερού!

— Ζήτω!, ουρλιάζει με έξαλλη χαρά. ‘Ο Τάργκα δέν έγλύτωσε! ‘Ο Τάργκα είναι νεκρός!

Γυρίζει στους γορίλλες του και καλεί μερικούς από αυτούς κοντά του. Τους λέει κάτι στη γλώσσα τους. "Όταν τελειώνει, προσθέτει:

— Θά πάτε να τὸ διαδώσετε αὐτὸ σ' ὀλόκληρη τὴ ζούγκλα! Ἀμέσως!

Οἱ γορίλλες κουνᾶνε τὰ κεφάλια τους καὶ ξεμακραίνουν τρέχοντας πρὸς διαφορετικὴ κατεύθυνσι ὁ καθένας!..

ΚΕΦ. 6. "Όπου ἡ Μαλόα θρηνεῖ πικρὰ γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ ἀγαπημένου της κι' ὁ Ἀτσίδας ἀπειλεῖ!

Λίγες ὥρες ἀργότερα, ἕνα μουρμούρισμα διατρέχει τὴ ζούγκλα ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη. Ἀπὸ γορίλλα σὲ γορίλλα, ἀπὸ χιμπαντζή σὲ χιμπαντζή, ἀπὸ ἰθαγενῆ σὲ ἰθαγενῆ, ἀπὸ ἀγρίμι σὲ ἀγρίμι, μιὰ τρομερὴ καὶ πρωτάκουστη εἴδησι διαδίδεται!

"Ἄς γυρίσουμε ὅμως λίγο πίσω, στὴν ὥρα ποῦ ὁ Τάργκα συλλαμβάνεται ἀπὸ τὴν προδοτικὴ θηλειὰ τοῦ Χαμόρ.

Ὁ Ἀτσίδας, ποῦ θαδίζει πίσω ἀπὸ τὴ Μαλόα, ἀκούει τὴ διαταγὴ τοῦ κυρίου του καὶ δρᾷ γοργά, μὲ τὴν ἀκρίβεια ἑνὸς μηχανικοῦ ρομπότ.

Ἀρπάζει τὸ κορίτσι μὲ τὸ ἕνα του χέρι καὶ ἀρχίζει νὰ ἀπομακρύνεται τρέχοντας καὶ κουβαλῶντας τὴ Μαλόα κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη του.

— Ἄφησέ με!, ξεφωνίζει τὸ κορίτσι κλωτσώντας καὶ χτυπώντας τον μὲ τὶς μικρο-

σκοπικὲς γροθιὲς της. "Ἄφησέ με! Ὁ Τάργκα κινδυνεύει! Πρέπει νὰ τὸν βοηθήσουμε!

Μὰ ὁ Ἀτσίδας συνεχίζει τὸ τρέξιμό του.

— Ἐγὼ ὅκι ἀφήσει ἑσένα, κύριος Μαλόα!, λέει. Κύριος Τάργκα διατάξη ἔμένα, ἔγκω ἀκούει κύριος Τάργκα! Ἐγὼ ἔπειτα γυρίση σκοτώση γκορίλλες, ἐλευθερώση κύριος Τάργκα!

Καὶ τρέχει μὲ γρηγοράδα καταπληκτικὴ γιὰ τὸ θάρος του, ἐνῶ οἱ χοντρή κοιλιά του σαλεύει πάνω - κάτω, δεξιὰ - ἀριστερά!

Μερικοὶ γορίλλες δοκιμάζουν νὰ τοὺς κυνηγήσουν, μὰ ὁ Ἀτσίδας, τρέχοντας πάντα, τοὺς κάνει νὰ γυρίσουν πίσω ἔκτοξεύοντας ἐναντίον τους λίγα βέλη μὲ τὸ φυσοκάλαμο του.

Τέλος, σταματᾶει. Βρίσκονται τώρα ἐκτὸς κινδύνου. Ἄφηνει τὴ Μαλόα καὶ τὸ ξανθὸ κορίτσι λέει γοργά, κυττάζοντάς τον ἄγρια μὲ τὰ γαλανὰ μάτια της ποῦ ἀστράφτουν ἀπὸ ἀγανάκτησι:

— Δὲν τὸ περίμενα ποτὲ αὐτὸ ἀπὸ σένα, Ἀτσίδα! Μὲ ἀνάγκασες νὰ ἐγκαταλείψω τὸν ἀγαπημένο μου σωτήρα! Ἄν ὁ Τάργκα ἔπαθε τίποτα, θὰ πεθάνω κι' ἐγὼ! Ἀκολούθησέ με! Ἐὰ γυρίσουμε πίσω στὸ μέρος ὅπου αἰχμαλωτίστηκε!

Ὁ Ἀτσίδας μένει γιὰ μιὰ στιγμὴ διστακτικὸς, τραβώντας μὲ ἀμηχανία τὸ χαλκὰ τῆς μύτης του. Ἐπειτα λέει:

— Έγκώ κάνει αυτό που είπε κύριος Τάργκα! Τώρα κάνει αυτό που λέει κύριος Μαλόα! Πάει πίσω!

Πηγαίνουν πίσω, στο μέρος όπου ο Τάργκα είχε πέσει στην παγίδα, αλλά μιά μεγάλη απογοήτευση τους περιμένει. Δεν είναι πιά εκεί ούτε ο Τάργκα, ούτε ο Χαμόρ, ούτε οι γορίλλες! Έχουν εξαφανιστή!

Και — το χειρότερο — φεύγοντας, έκάλυψαν τὰ ίχνη τους κι' έτσι ή Μαλόα και ο 'Ατσιδάς δεν μπορούν να τους παρακολουθήσουν και να μάθουν που έπηγαν!

Δάκρυα, καφετερά και πικρά δάκρυα, κυλούν από τὰ γαλανά μάτια της Μαλόα και αυλακώνουν τὰ δημοφιλή μάγουλά της. 'Η ψυχή της είναι μαυρή από απέραντη θλίψη. Δεν ξέρει αν ο αγαπημένος της ζή ή είναι νεκρός, αν είναι αιχμάλωτος στα χέρια του άπαισιου έχθρου του ή ελεύθερος!

— Κύριος Μαλόα, λέει ο χοντρός νέγρος τραβώντας με άπογνωσι τὸ χαλκὰ της μύτης του, εσύ δκι κλαίει! Κύριος Τάργκα δκι πέτανε! Κύριος Τάργκα δκι...

Σωπαίνει. Μακρυνοί ήχοι φτάνουν ως τ' αυτιά του, ρυθμικοί ήχοι από κάποιο τσάμ-τάμ ιθαγενών. Οί ήχοι έχουν κάτι σκληρό και θλιβερό. Με ταδίδουν κάποιο κακό μήνυμα.

'Η Μαλόα κι' ο 'Ατσιδάς διαβάζουν τούς ήχους τού τσάμ - τάμ:!

«'Ο Τάργκα... ο Τάργκα... ο Κυρίαρχος της Ζούγκλας... είναι αιχμάλωτος... αιχμάλωτος τού Χαμόρ... τού νέου Κυρίαρχου της Ζούγκλας!... Είναι αιχμάλωτος στη σπηλιά τού Χαμόρ, στην πλαγιά τού βουνού με τὰ πράσινα θράχια! Αιχμάλωτος!... 'Ο Τάργκα είναι... αιχμάλωτος! Αιχμάλωτος τού Χαμόρ!...»

'Ο 'Ατσιδάς κι' ή Μαλόα κυττάζονται με μάτια που άστράφτουν.

— Είναι αιχμάλωτος στη σπηλιά τού Χαμόρ!, λέει τὸ κορίτσι. 'Υπάρχουν, λοιπόν, ακόμη ελπίδες να τον σώσουμε! Που είναι όμως αυτό τὸ βουνό με τὰ πράσινα θράχια;

— Έγκώ ξέρει που είναι βουνό με πράσινα θράκια!, λέει ο 'Ατσιδάς. Έγκώ εσύ πάει εκεί, πιάσει Χαμόρ και φάη αυτό ζωντανό! Πάει! Πάει άμέσως!

Και ξεκινούν άμέσως ταξιδεύοντας γοργά πρὸς τὸ νότο. Έχει πιά νυχτώσει στο μεταξύ, μα ή νύχτα με τὸ σκοτάδι της δεν μπορεί να σταματήσει τούς δυὸ συντρόφους, τὸν νέγρο και τὸ κορίτσι, που πηγαίνουν να ελευθερώσουν τὸν αγαπημένο τους Τάργκα!

Οί ώρες περνούν...

Ξημερώνει πιά, όταν ή Μαλόα κι' ο 'Ατσιδάς φτάνουν μπροστά στο βουνό με τὰ πράσινα θράχια και ανεβαίνουν στην πλαγιά του ψάχνοντας να θροῦν τὴν σπηλιά τού Χαμόρ...

ΚΕΦ. 7. "Όπου ὁ Ἄτσιδας κι' ἡ Μαλῶα πηγαίνουν στὴ σπηλιὰ τοῦ Χαμῶρ καὶ πέφτουν στὴν παγίδα!

Δ ἐν ἀργοῦν νὰ ἀνακαλύψουν, ἀνάμεσα σὲ δύο πανύψηλους θράχους, τὸ μεγάλο στόμιο μιᾶς σπηλιάς. Ἐνας πελώριος γορίλλας στεκεται φρουρός ἐκεῖ μπροστά, μ' ἕνα τεράστιο ρόπαλο στὰ χέρσα.

Ἡ Μαλῶα, κρυμμένη πίσω ἀπὸ κάτι θάμνους μαζί με τὸν Ἄτσιδα, τραβάει τὸ μαχαίρι της κι' ἐτοιμάζεται νὰ ὀρμήσει ἐναντίον τοῦ γορίλλα, μὰ ὁ χοντρός νέγρος τὴν σταματάει.

— Γιατὶ ἐσύ κουράση ἐσένα, κύριος Μαλῶα; λέει ὁ Ἄτσιδας ψιθυριστά. Ἐσύ ἀφήση ἐμένα κανονιστὴ γκορίλλα μὲ φύσα - φύσα κάλαμο! Ἐσύ μόνο κυττάζει ἐμένα!

Βάζει ἕνα μικροσκοπικὸ βέλος μέσα στὸ φυσοκάλამό του, χώνει τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ περιέργου ὄπλου στὸ στόμα του, σημαδεύει μὲ προσοχὴ καὶ φυσάει μ' ὄλη του τὴ δύναμη. Τὸ βέλος ἐκτινάσσεται μὲ ὀρμή, σκίζει γοργὰ τὸν ἀέρα καὶ πηναίνει καὶ μπήγεται στὸ λαρύγγι τοῦ γορίλλα. Ὁ κτηνώδης φρουρός τῆς σπηλιάς πεθαίνει ἀμέσως, ὡς κὰν νὰ θγάλη ἕναν ἴλλο ἀπὸ τὸ στόμα του! Πεθαίνει καί, καθὼς ἡ πλάτη του εἶναι ἀκουμπισμένη πάνω στὸ θράχο, δὲν πέφτει, ἀλλὰ μένει ἀκίνητος ἐκεῖ σὰν ζωντανός!

— Αὐτὸ τώρα δὲν πειρῶξὲ ἐμᾶς!, λέει ὁ Ἄτσιδας.

Προχωροῦν σιγὰ - σιγὰ, μὲ χίλιες προφυλάξεις. Περνώντας ἀπὸ θάμνο σὲ θάμνο κι' ἀπὸ θράχο σὲ θράχο, τὸ κορίτσι κι' ὁ νέγρος πλησιάζουν, ἀθόρυθα σὰν ἴσκιος στὸ στόμα τῆς σπηλιάς.

"Όταν φτάνουν ἐκεῖ, ὁ Ἄτσιδας παραμερίζει τὴ Μαλῶα λέγοντας σιγανά:

— Ἐγὼ περάση μέου πρῶτη! Ἐσύ περάση ντεύτερος!

Καὶ μπαίνει στὴ σπηλιὰ!

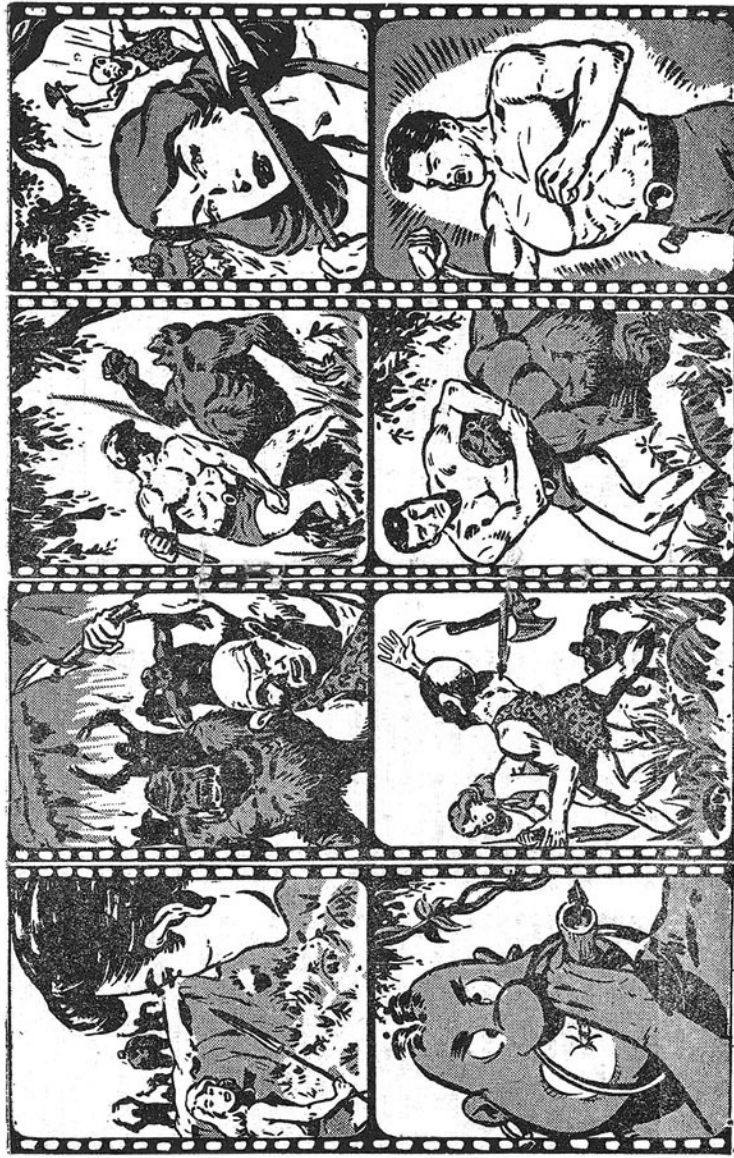
Ἡ Μαλῶα τὸν ἀκολουθεῖ γεμάτη συγκινήσεις καὶ ἀναμνήσεις. Ἐχει ἀναγνωρίσει τὴ σπηλιὰ αὐτή! Εἶναι τὸ μέρος ὅπου εἶχε περάσει τόσα εὐτυχημένα παιδικὰ χρόνια μὲ τὸν παποῦ της! Εἶναι ἡ σπηλιὰ ὅπου ὁ Χαμῶρ εἶχε δολοφονήσει τὸν καλὸ γέρο γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὸ πράσινο πετράδι, τὸ «Κουέρα», μὲ τὴ μαγικὴ δύναμη!

Κάνουν μερικά θήματα μέσα στὴ σπηλιὰ. Μολονότι τὰ μάτια τους, θαμπωμένα ἀπὸ τὸν ἥλιο, δὲν ἔχουν ἀκόμα οὐνηθῆσει στὸ μισοσκοτάδο ποῦ ἐπικρατεῖ ἐκεῖ μέσα, διακρίνουν στὸ βάθος τῆς σπηλιάς μιὰ φεγγοβολή.

Ἡ Μαλῶα ξέρει τί εἶναι ἡ φεγγοβολὴ αὐτή. Προέρχεται ἀπὸ τὰ πετράδια τοῦ παποῦ της!

Ὁ Ἄτσιδας, δαγκώνοντας τὸ χαλκὰ τῆς μύτης του, προχωρεῖ μὲ τὰ μαῦρα ματάκια του ἀγρυπνα καὶ μὲ τὸ φυσοκάλამό του ἐτοιμο γιὰ δράσι.

Μια τρομερή μάχη διεξάγεται ανάμεσα στους γοργύλλες του Χαμόρ και στους ήρωές μας! Μά να που

η Μολάδα κινδυνεύει. 'Ο Χαμόρετοιμάζεται να κτυπήσει ύπουλα από πίσω! Μά ο 'Ατσίδας και το φυσοκέλαμο του άγριου και έπειθαίνουν και δίνουν τη νίκη!

Ξαφνικά, ένας Ίσκιος προβάλλει μέσα από το μισοσκόταδο και συσπερώνεται για να έπιτεθή έναντιόν των δυο έπισκεπτών. Είναι ένας όγκώδης γορίλλας!

Τό φυσοκάλαμο άνεβαίνει στο στόμα του νέγρου με ασύλληπτη ταχύτητα κι' ένα θέλος σταματάει τόν γορίλλα, μπαίνοντας δλόκληρο μέσα στο δεξιό μάτι του!

Ούρλιάζοντας άνατριχιαστικά, τό κτηνώδες θηρίο γυρίζει και χάνεται τρέχοντας στο βάθος τής σπλιάς!

Τήν ίδια στιγμή, ό 'Ατσίδας νοιώθει κάτι θερμό και σκληρό νά τόν χτυπάει στο κεφάλι! Κλονίζεται, παρατώντας τό φυσοκάλαμό του. Χιλιάδες καμπάνες άνηχούν στ' αυτιά του. Έκατομμύρια πουλάκια τερετίζουν μέσα στο κρανίο του. Δεκάδες λαμπροί ήλιοι χοροπηδούν μπροστά στα μάτια του!

Ένα χαζό χαμόγελο εύχαριστήσεως απλώνεται στο παχύ, μαύρο και καμικό πρόσωπό του.

— Έγκώ έχει πολλή χαρά!, μουρμουρίζει. Έγκώ πηγαινει παραντίσο!

Και σωριάζεται χάμω άναίσθητος!

Η Μαλόα πού έρχεται πίσω θλέπει ένα γορίλλα νά χτυπάει τόν 'Ατσίδα στο κεφάλι μ' ένα μεγάλο ρόπαλο. Δέν προλαβαίνει όμως νά έπιμβή, γιατί τήν ίδια στιγμή νοιώθει να τήν άρπάζουν από τά μπράτσα μεγάλσ, τριχωτά, άτσάλινα χέρια και νά

τήν κρατούν άκίνητη!

Είναι δυο γιγαντώσωμοι γορίλλες, συνοδευόμενοι από τόν Χαμόρ, τόν τερατώδη νάνο με τό τρομερό τσεκούρι του στο χέρι!

— Χά, χά!, κάνει ό Χαμόρ κυττάζοντας πονηρά τή Μαλόα. Ίώρα συμπληρώθηκε ό θρίαμβός μου! Ό Τάργκα νεκρός! Ό 'Ατσίδας νεκρός! Και ή όμορφη Μαλόα αίχμάλωτή μου!

Ένα παγερό χέρι οφίγγει τήν καρδιά του κοριτσιού.

— Ό... Τάργκα... νεκρός!, τραυλίζει με άπέραντη άπόγνωσι στην ψυχή. Λές ψέματα, τέρας! Ό Τάργκα έρίσκει εδώ μέσα αίχμάλωτός σου! Πού τόν έχεις, δολοφόνε;

— Ό Τάργκα είναι νεκρός!, άπαντάει με χαιρεκακία ό Χαμόρ. Τόν έρριξα στους κροκόδειλους του ποταμού! Τους είδα με τά ίδια μου τά μάτια νά τόν κατασπαράζουν! Και, για νά σέ παρασύρω εδώ, διέδωσα στη ζούγκλα ότι ό Τάργκα είναι αίχμάλωτος και θρίσκει στη σπηλιά μου! Ωραίο κόλπο, έ;

Τό όμορφο πρόσωπο του κοριτσιού χλωμιάζει σαν πρόσωπο νεκρού! Η ψυχή της πλημμυρίζει από μιά άπερίγραπτη λύπη, από μιά μαύρη άπελπισία! Ό Τάργκα είναι νεκρός! Ό άγαπημένος της δέν ύπάρχει πιά!

Ένα μίσος τήν συγκλονίζει. Ένα άπέραντο μίσος για τόν σατανικό έκείνον άσθραπο, πού είχε δολοφονήσει τά

δυο πιό αγαπημένα της πρόσωπα, τόν παπού της και τόν Τάργκα!

— Δολοφόνει, φωνάζει.

Και με μιὰ άπότομη κίνηση άποσπάται άπό τά χέρια τών γοριλλών και φέρνει τó χέρι της στη λαθή του μαχαιριού της!

Μά δέν προλαβαίνει νά τó τραθήξει άπό τή θήκη του και νά χτυπήσει τó Χαμόρ, ξεκάνοντας μιὰ γιά πάντα τόν άπαίσιο και φριχτό νάνο!

Ή γροθιά του ένός άπό τούς γορίλλες άνεβαίνει και κατεβαίνει γοργά, χτυπώντας την στο κεφάλι και ριχνώντας την άναίσθητη δίπλα στον Άτσιδά!

ΚΕΦ. 8. "Όπου ó Χαμόρ καλει τις φυλές τής Ζούγκλας και κίρνει μαζί του τή Μαλόα!

Άπό τó λαρύγγι του άποτρόπαιου άρχηγού τών γοριλλών ξεπηδάει ένα διαβολικό γέλιο, πού κάνει τή σπηλιά με τά διαμάντια νά άντηχήσει άλλόκοτα, σαν νά γελοούν πολλοί μικροί δαίμονες μαζί!

— Χά, χά!, κάνει. Είμαι ó Κυρίαρχος τής Ζούγκλας! Κανένας πιά δέν μπορεί νά καταστρέψει τά σχέδιά μου! Κανένας! Τώρα, πού ó Τάργκα δέν είναι πιά ζωντανός γιά νά θάζη έμπόδια στο δρόμο μου, όλες οι φυλές τής ζούγκλας θά ύποταχθούν σέ μένα, όλες! Θά δημιουργήσω ένα τεράστιο στρατό και

όλόκληρη ή Ήφρική θά γίνη μιὰ άπέραντη άυτοκρατορία, ή άυτοκρατορία του μεγάλου Χαμόρ! Άλλοίμονο σ' εκείνους πού δέ θά ύπακούσουν στις διαταγές μου!

Σκύθει, κυττάζει τρυφερά την άναίσθητη Μαλόα και προσθέτει:

— Και άλλοίμονο σ' εκείνους πού δέ θά ύπακούσουν στις διαταγές τής βασίλισσάς μου, τής Μαλόα!

Γυρίζει τέλος στους δυο γορίλλες και συνεχίζει μιλώντας στη γλώσσα τους:

— Πρέπει νά μάθη άμέσως όλόκληρη ή ζούγκλα τή μεγάλη, τή χαρμόσυνη είδησι! Πηγαίνετε νά μου φέρετε ένα τάμ - τάμ!

Ό ένας άπό τούς δυο γορίλλες τρέχει στο θάθος τής σπηλιάς και επιστρέφει σέ λίγο, κουβαλώντας ένα μεγάλο τούμπανο, φτιαγμένο άπό πετσι άγριοθούβαλου τεντωμένο πάνω σ' ένα κούφιο κορμό δέντρου.

Τό τοποθετεί μπροστά στο στόμιο τής σπηλιάς κι' ó νάνος στέκεται κοντά του και άρχίζει νά χτυπάει ρυθμικά με δυο μικρά ρόπαλα:

«Τάμ... Τάμ - τάμ... Τάμ... Τάμ - τάμ - τάμ - τάμ...»

Ό ήχος ταξιθεύει φτερωτός στον άέρα και σκορπίζεται άπ' άκρη σ' άκρη τής ζούγκλας. Οι ίθαγενείς, όπου κι' άν βρισκωνται, άκούνε τó μήνυμα του Χαμόρ και γουρλώνουν τά μάτια τους άπό έκπληξι και τρόμο.

Νά τι λέει τó μήνυμα:

«'Εγώ, ο Χαμόρ, ο Αυτόκράτωρ της Ζούγκλας, καλῶ ὄλες τίς φυλές νά ὑποταχθοῦν στή θέλησί μου! Ὁ Τάργκα, ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας, δὲν ὑπάρχει πιά! Εἶναι νεκρός! Νεκρός! Ὁ Τάργκα εἶναι νεκρός! Ὁ Χαμόρ τὸν ἔρριξε στὸν ποταμὸ καὶ οἱ κροκόδειλοι ἔκαναν συμπόσιο μὲ τίς σάρκες του! Τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ θάφηκε κόκκινο ἀπὸ τὸ αἷμα του! Ὁ Τάργκα εἶναι νεκρός καὶ ἡ Μαλδά, ἡ σύντροφός του, εἶναι τώρα ἡ σύντροφος κι' ἡ βασίλισσα τοῦ Χαμόρ!.. 'Εγώ, ὁ Χαμόρ, ὁ Αυτόκράτωρ τῆς Ζούγκλας, καλῶ ὄλες τίς φυλές τῆς ζούγκλας νά ὑποταχθοῦν στή θέλησί μου! Σᾶς καλῶ ὄλους νά συγκεντρωθῆτε αὔριο, τὴν ὥρα ποὺ θά θγαίνει ὁ ἥλιος πίσω ἀπὸ τὰ θουνά, στὴν κοιλάδα ποὺ ἐκτείνεται στὰ πόδια τοῦ θουνοῦ μὲ τὰ πράσινα θράχια! Ὅποια φυλὴ δὲν ὑπακούσῃ στὴ διαταγὴ μου αὐτὴ, θά ἐξοντωθῇ καὶ τὰ κορμιά τῶν μελῶν τῆς θά πεταχτοῦν στὰ τσακάλια καὶ στοὺς κροκόδειλους! Ὅλοι αὔριο τὸ πρῶτὸ στὴν κοιλάδα, μπροστὰ στὸ θουνὸ μὲ τὰ πράσινα θράχια!»

Ὁ Χαμόρ παύει νά χτυπάει τὸ τὰμ - τὰμ. Γυρίζει καὶ μπαίνει πάλι μέσα στὴ σπηλιά. Δίνει μιὰ διαταγὴ στοὺς γορίλλες του. Ἀμέσως αὐτοὶ παίρνουν ἕνα κομμάτι σκοινὶ ἀπὸ τὸ θάθος τῆς σπηλιάς καὶ δένουν τὴ Μαλδά.

Ἔπειτα, ὁ Χαμόρ πηγαίνει

κοντὰ στὸν Ἄτσιδα, τοῦ ἐξακολουθεῖ νά εἶναι πάντα χαμῶ ἀναίσθητος μ' ἕνα τεράστιο καρούμπιπαλο στὸ κεφάλι, βλέπει ὅτι ὁ νέγρος δὲν εἶναι νεκρός καὶ σηκώνει τὸ τσεκούρι του γιὰ νά τὸν ἀποκεφαλίσῃ!

Μὰ τὴν τελευταία στιγμή, μετανοῶνει. Χαμηλώνει τὸ τσεκούρι χωρὶς νά χτυπήσῃ τὸ νέγρο.

— Ὅχι!, μουρμουρίζει. Ὁ θάνατος θά εἶναι εὐχάιστος γι' αὐτόν! Δὲ θά καταλάβῃ τίποτα, ἀναίσθητος καθὼς εἶναι! Θά τοῦ προσφέρω ἕναν ἄλλο θάνατο πιά... ἐνδιαφέροντα!

Πηγαίνει σὲ μιὰ γωνιά τῆς σπηλιάς καὶ ξαναγουρίζει κοντὰ στὸ νέγρο, κουβαλώντας ἕνα μεγάλο κλουβὶ γεμάτο... κόμπρες!

Γελώντας σατανικά, ἀνοίγει μιὰ μικρὴ πορτοῦλα τοῦ κλουβιοῦ, χώνει τὸ χέρι του μέσα, πιάνει μιὰ κόμπρα καὶ τὴν τραβάει ἔξω. Τὸ φαρμακερὸ ἔρπετό γυρίζει τὸ κεφάλι του γιὰ νά τὸν δαγκώσῃ, μὰ ὁ Χαμόρ ἀφήνει ἕνα σιγανὸ σφύριγμα καὶ τὸ φίδι χαμηλώνει τὸ κεφάλι του ὑποτακτικά.

Ὁ Χαμόρ τὸ ἀκουμπάει χαμῶ, δίπλα στὸ κεφάλι τοῦ Ἄτσιδα.

Ἡ κόμπρα ξεδιπλώνεται ἀμέσως καὶ ἀνορθώνεται, ξτοιμη νά ἐπιτεθῇ καὶ νά χάριση στὸ χοντρό, ἀναίσθητο νέγρο τὸ θάνατο μ' ἕνα δάγκωμά της!

Ὁ ἀπαίσιος νάνος προφέρει

μιά γοργή διαταγή. 'Ο Ξνας από τους γορίλλες σηκώνει στά μπράτσα του τη Μαλόα και βγαίνει έξω. 'Ο σύντροφός του κι' ο Χαμόρ τόν ακολουθούν.

Βγαίνοντας από τη σπηλιά ο Χαμόρ γυρίζει και ρίχνει μιὰ τελευταία ματιά μέσα. Βλέπει τὸ κεφάλι τῆς κόμπρα νὰ πάλλη στὸν ἀέρα καὶ νὰ τραβιέται πίσω γιὰ νὰ πάρη φόρα καὶ νὰ δώση τὸ θανάσιμο χτύπημα στὸ νέγρο!

Γελώντας σαρακαστικά, ὁ Χαμόρ κατεβαίνει τὴν πλαγιά πίσω ἀπὸ τοὺς δυὸ γορίλλες του!

ΚΕΦ. 9. "Ὅπου ὁ Ἀτσιδας κουβεντιάζει μὲ τὸ θάνατο καὶ μὲ τὰ διακάντια καὶ βλέπει ἕνα.. φάντασμα!

Μὰ δὲ θὰ γελοῦσε ἔτσι, ἀνθροσκόταν μέσα στὴ σπηλιά καὶ παρακολουθοῦσε τὴν καταπληκτικὴ σκηνή, πού ἐπακολουθῆσε μετὰ τὴν ἀναχώρησί του.

'Ο Ἀτσιδας βογγάει ὑπόκωφα καὶ σαλεύει. 'Ολόκληρο τὸ παχὺ κορμί του πονάει καὶ τὸ κεφάλι του καίει καὶ βουίξει, σὰν καζάνι γεμάτο νερὸ πού θράζει.

Μὲ πολλὴ δυσκολία ἀνοίγει τὰ μάτια του. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα πού ἀντικρῦζει εἶναι τὸ κουκουλωτὸ κεφάλι μιᾶς κόμπρας, πού εἶναι στημένο ψηλά, πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ, ἔτοιμο νὰ τὸν δαγκώσῃ!

'Ο Ἀτσιδας δὲν χάνει τὸν ἀέρα, μὲ τὸ κεφάλι μπροστά,

καὶ τὸ σὲ σκέψεις καὶ ἀπορίες. Τὸ ἔνστικτό του, ἀκονισμένο ἀπὸ τοὺς καθημερινούς κινδύνους τῆς ζούγκλας, τὸν κάνει νὰ ἀντιδράσῃ μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα.

Συστρέφει ἀπότομα τὸ κορμί του καὶ τὸ κάνει νὰ κυλήσῃ μακριά, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πού τὸ κεφάλι τῆς κόμπρας κατεβαίνει, συναντώντας τὸν ἀδειο ἀέρα!

'Ο χοντρός νέγρος κυλάει, σὰν ἕνα μεγάλο θαρέλι πρὸς τὸ βάθος τῆς σπηλιάς, γιὰ τὸ ἔδαφος εἶναι κατηφορικὸ πρὸς τὰ μέσα. Ἐκεῖ, σταματᾷ σκοντάφτοντας πάνω στὸν τοῖχο.

'Η κόμπρα, μανιασμένη πού εἶχε ἀποτοχήσει καὶ εἶχε χάσει τὸ θῦμα τῆς, γυρίζει καὶ σέρνεται μὲ ἀπίστευτὴ γρηγοράδα πρὸς τὸ μέρος του σφουρίζοντας ἀπαίσια!

'Ο Ἀτσιδας φέρνει τὸ χέρι του στὴ ζώνη του, μὰ τὸ φυσοκάλამό του δὲν εἶναι πιὰ ἐκεῖ! Εἶναι πεσμένο χάμω στὸ κέντρο τῆς σπηλιάς, πίσω ἀπὸ τὴν κόμπρα πού ἐρχεται!

'Ο νέγρος ἀρπάζει μὲ τὰ δόντια του τὸ χαλκὰ τῆς μύτης του.

— Ἐγκὼ ὄκι θέλει πετάνει!, γρυλλίζει ἄγρια. Ἐσὺ ὄκι νταγκώσῃ ἔμένα, κόμπρα! Ἐγκὼ ὄκι ἀφήσῃ ἔσένα σκοτώσῃ ἔμένα!

Μ' ἕνα σφύριγμα, ἡ κόμπρα ἀνορθώνεται καὶ ἐπιτίθεται πάλι!

Τὸ κορμί τῆς σκίζει τὸν ἀέρα, μὲ τὸ κεφάλι μπροστά,

κατευθυνόμενο δλόισια πρὸς τὴ μεγάλη κοιλιὰ τοῦ Ἀτσιδά!

Ὁ νέγρος, παρ' ὄλο τὸ πάχος του, τὸν ὄγκο του καὶ τὸ βάρος του μεταβάλλεται στὸ ...ταχύτερο πλάσμα τοῦ κόσμου γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸ θανατηφόρο δάγκωμα τοῦ φιδιοῦ καὶ τὰ φριχτὰ μαρτύρια ποὺ αὐτὸ προκαλεῖ.

Μὲ μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια, τινάζεται πρὸς τὰ πλάγια καὶ ἀρχίζει νὰ κυλάει πάλι στὸ κατηφορικό ἔδαφος τῆς σπηλιάς.

Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ Ἀτσιδὸς σταματᾷ πάνω σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ μεγάλα πετράδια, ποὺ τὰ ἀναγνωρίζει ἀμέσως. Εἶναι διαμάντια! Εἶναι τόσο μεγάλα καὶ τόσο πολλά, ὥστε θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ γίνῃ ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου!

Ὁ Ἀτσιδὸς, ποὺ ἔχει ταξιδέψῃ ἀρκετὰ στὴ ζωὴ του, ξέρει τὴ μεγάλη ἀξία τῶν διαμαντιῶν.

Ὁ θαυμασμός του γιὰ τὴν ἀνακάλυψι αὐτὴ εἶναι τόσο μεγάλος, ὥστε γιὰ μιὰ στιγμή ξεχνάει τὴν κόμπρα καὶ τὸν κίνδυνο ποὺ διατρέχει.

Γουλιώνει τὰ μάτια του γλείφει τὸ χαλκὰ τῆς μύτης του καὶ χάνει τὰ δάχτυλά του στὸ σωρὸ τῶν διαμαντιῶν μουρουρίζοντας:

— Ντισιάντια! Πά, πά, πά, πά! Ἐγκὼ γίνῃ πολὺ πουλούσιο ἄνθρωπο! Ἐγκὼ ἔναι πολὺ μεγάλος καρθί, πολὺ ναύτης μέσα, πολὺ φαί, πολὺ καρποῦζι! Ἐγκὼ...

Ἡ κόμπρα πίσω του ἐφορμᾷ πάλι. Τὸ κεφάλι τῆς μὲ τὴν ἀποκρουστικὴ κευκούλα πλησιάζει μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς πρὸς τὸ σῆεργο τοῦ νέγρου!

Καὶ τότε, μιὰ στιγμή πρὶν τὰ δόντια τοῦ τρομεροῦ ἔσπε τοῦ δαγκώσουν τὸν Ἀτσιδά, κάτι λαμπερὸ σκίζει τὸν ἄερα καὶ ἡ κόμπρα πέφτει πάνω στὰ διαμάντια, νεκρή, μὲ ἕνα κυνηγετικὸ μαχαίρι κάρφωμένο στὸ κεφάλι τῆς!

Ὁ Ἀτσιδὸς κυττάζει τὴν κόμπρα περιφρονητικά.

— Βλέπει ἐσύ; λέει. Ἐσὺ δκι καλό, ἐσὺ πετάνη! Ἐσὺ...

Ξαφνικὰ εὐπαίνει γουρλώνοντας τὰ μάτια του. Μιὰ σκέψι ἀστράφτει στὸ χοντρὸ μυαλό του. Ποιὸς σκότισε τὴν κόμπρα; Τίνος μαχαίρι τὴν κάρφωσε στὸ κεφάλι; Μήπως...

Γυρίζει ἀγὰ τὸ κεφάλι του καὶ μιὰ κραυγὴ, ἕνα οὐρλιαχτό, ἕνα μουγγρητὸ χαροῦς ἐξεπηδάει ἀπὸ τὰ χεῖλη του!

Ὁ Τάογκα, τὸ Ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, ὁ Κυοίαρχος τῆς Ζούγκλας στέκεται μπροστά του, μ' ἕνα ἥοεμο χαμόγελο στὸ ἄμορφο καὶ ἀνδροπρεπὲς πρόσωπό του!

— Τί εἶναι ἐσύ; τραυλίζει ὁ νέγρος τρέμοντας. Φάντασμα εἶναι ἐσὺ ἢ ἄνθρωπο; Εἶσαι κύριος Τάογκα ἢ... τὸ ψυχὴ τοῦ κύριος Τάογκα; Εἶσαι...

— Εἶσαι οὗτος ποὺ εἶμαι!, ἀπαντᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο γελώντας. Εἶμαι ὁ Τάογκα! Ὁ λοζώντανος!

ΚΕΦ. 10. "Όπου ο Τάργκα παλεύει με τους κροκοδείλους και σώζεται σάν από ένα θαύμα!

Γιά να εξηγήσουμε την άπροσδόκητη αυτή εμφάνιση του Τάργκα, που ο Χαμόρ, ή Μαλόα κι' ολόκληρη ή ζούγκλα θεωρούν ως νεκρό, πρέπει να γυρίσουμε πίσω, στη στιγμή που ο Κυρίαρχος της Ζούγκλας πέφτει στο κενό, δεμένος πάνω στο στυλό του Χαμόρ.

Καθώς το κορμί του στριφογυρίζει στον άέρα πέφτοντας κάτω, στον ποταμό με τους κροκοδείλους, τó μυαλό λειτουργεί γοργά. Καταλαβαίνει ότι είναι τρέλλα αυτό που έκανε. Πέφτοντας στο ποτάμι, δεμένος όπως είναι, θά γίνει σίγουρη λεία των τρομερών άμφιβίων, των άχόρταγων κροκοδείλων!

Πάντως είναι προτιμώτερο αυτό, παρά να σκοτωθής από τó τσεκουρι του Χαμόρ. "Όσο ζή κανείς πρέπει να έλπιζή και ή έλπίδα δε λείπη ποτέ από τó άτρήμητο στήθος του Τάργκα.

Ξαφνικά, νοιώθει έναν άποτομο και οδυνηρό κλονισμό. Καθώς πέφτει, ο στυλος χτυπάει πάνω σ' ένα θράγο που προεξέχει και έκσφενδονίζεται προς τó κέντρο του ποταμού! "Αν χτυπούσε λίγο πιό πέρα, πάνω στο κορμί του ήρωά μας, τó "Ελληνόπουλο θά σκοτωνόταν άμέσως με τó

Οι άναγνώσται του "Τάργκα" και του "Ύπερ ανδρώπου" οφείλουν να βοηθούν και να προστατεύουν τους φτωχούς και τους άδυνάτους!

ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΕΙΤΗΣ

κεφάλι ή τó στήθος τσακισμένο!

"Ο Τάργκα νοιώθει τó κορμί του να βουλιάζή με φόρα μέσα στο νερό και σε λίγες στιγμές φτάνει στον πάτο του ποταμού. Φτάνει εκεί μά... δέν άνεβαίνει πάλι επάνω!

"Ο στυλος, πάνω στον όποιο είναι δεμένος, έχει μπλέξει με τά μακροά φύκια και άλλα υδρόβια φυτά που φυτρώνουν στο βάθος του ποταμού και ο Κυρίαρχος της Ζούγκλας, όσο κι' αν πασχίσει κλωτσώντας τó νερό με τά έλεύθερα πόδια του, δέν μπορεί να ξεσκαλώση από τά φύκια και να άνεβή πάλι στην επιφάνεια!

Τó στήθος του πονεί από την έλειψη άέρα και τó κεφάλι του βουίζει! Και —τó χειρότερο— με την άκρη των ματιών του βλέπει ίσκ'ους να πλησιάζουν γοργά σκίζοντας τó νερό. Είναι οί κροκόδειλοι, που έρχονται να κατασπαράξουν τó πιό δυνατό, πιό λυγερό, πιό όμορφο και πιό άνδροπρεπές κορμί που έχει γνωρίσει ποτέ ή ζούγκλα!

Μά ο Τάργκα είναι τυχε-

ρός! 'Η μοίρα δὲ θέλει ἀκόμα νὰ λείψῃ ἀπὸ τῆ ζωῆ τὸ Ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, ὁ Προστάτης τοῦ Δικαίου! Τὸ σκοινὶ πού τὸν δένει σπάζει ξαφνικά! Σπάζει γιατί εἶχε χτυπηθῆ πάνω στοῦ θράχο ἐκεῖνο, πάνω στὸν ὁποῖο εἶχε προσκρούσει ὁ στυλὸς πέφτοντας!

Ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας ἐλευθερώνεται ἀκριβῶς τῆ στιγμῆ πού ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς κροκόδειλους φτάνει κοντὰ του, μὲ τὰ τεράστια καὶ τρομερὰ σαγόνια του ὀρθῶς ανοιχτά!

— Νά!, φωνάζει ὁ Ἀσίδης χτυπώντας τὸν Χαμὸρ μὲ τῆ νεκρὴ κόμπρα. Νά, νά, νά!

Μὲ μιὰ γοργὴ συστροφὴ τοῦ σώματός του, ὁ Τάργκα ἀποφεύγει τὴν ἐπίθεσι τοῦ θηρίου, χώνεται κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιά του καὶ μπήγει τὸ μαχαίρι του στὸ λαϊμὸ τοῦ κροκόδειλου!

Τὰ νερὰ γύρω θάφονται κόκκινα ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ αἰμοβόρου ἀμφίβιου!

Ὁ Τάργκα ἀγκαλιάζει τὸ κορμὶ τοῦ κροκόδειλου, πού σπαρταράει φριχτά, καὶ ἀφήνει τὸ δυνατό ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ νὰ τοὺς παρασύρῃ καὶ τοὺς δυὸ!

Οἱ ἄλλοι ὄμως κροκόδειλοι τοὺς ἀκολουθοῦν, ἐρεθισμένοι ἀπὸ τὴ μυρουδιά τοῦ αἵματος!

Ὁ Τάργκα, μισολιπόθυμος σχεδὸν ἀπὸ ἀσφυξία, παρατάει τὸ νεκρὸ κροκόδειλο, ὀρμάει ἐναντίον ἑνὸς ἄλλου καὶ κατορθώνει νὰ σκαλώσῃ στὴν πλάτη του, νὰ κολλήσῃ ἐκεῖ σφίγγοντας μὲ τὰ πόδια του τὸ σκληρὸ, λεπιδωτὸ κορμὶ τοῦ θηρίου. Μὲ δυὸ γοργὲς μαχαιριῆς τοῦ βγάζει τὰ μάτια!

Τρελλὸς ἀπὸ πόνο καὶ λύσσα, ὁ τυφλωμένος κροκόδειλος ἀναπτύσσει καταπληκτικὴ ταχύτητα. Σκίζει τὰ νερὰ σὰν σαίττα, νομίζοντας ὅτι ἔτσι ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν τρομερὸ ἔχθρὸ, πού τοῦ εἶχε βγάλει τὰ μάτια!

Μὰ τὸ μόνον πού κατορθώνει εἶναι νὰ φτάσῃ σὲ λίγες στιγμὲς στὴν ὄχθη, πίσω ἀπὸ μιὰ στροφὴ τοῦ ποταμοῦ, σ' ἓνα μέρος πού δὲν φαίνεται

‘Ο ένας από τους γορίλλες, σηκώνει τη Μαλόα και θγαίνει έξω. ‘Ο άλλος κι’ ο Χαμόρ τόν ακολουθούν.

ἀπό τὸ γκρεμὸ ὅπου στέκεται ὁ Χαμόρ.

Ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν ὑπεράνθρωπη, ἀπεγνωσμένη προσπάθεια πὺ εἶχε καταβάλει, ὁ Τάργκα σέρνεται ἔξω, στὴ στεριά, ἐνῶ πίσω του οἱ ἄλλοι κροκόδειλοι πλησιάζουν γοργά, γιὰ νὰ προλάβουν τὴ λεία του.

Παραπατώντας, ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζουγκλας σκαρφαλώνει σ’ ἕνα θράχο μὲ πόδια πὺ τρέμουν ἀπὸ τὴν κούραση, θρῖσκει ἐκεῖ μιά μικροσκοπικὴ σπηλιά ὅπου δὲν μποροῦν νὰ φτάσουν οἱ κροκόδειλοι καὶ σωριάζεται χάμω λιπόθυμος!

‘Όταν ἀνοίγει τὰ μάτια του πάλι, ἔχουν περάσει πολλές, πάρα πολλές ὥρες. Ἐχει θραδυάσει κι’ ἔχει ἐξημερώσει πάλι καὶ κάπου μακριὰ ἕνα δυνατό τὰμ - τὰμ μεταδίδεται ἕνα μῆνυμα. Εἶναι τὸ μῆνυμα τοῦ Χαμόρ, πὺ καλεῖ τίς φυλὲς τῆς Ζουγκλας νὰ συγκεντρωθοῦν στὴν κοιλάδα, μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ θουνοῦ μὲ τὰ πράσινα μάτια!

Ἀπὸ τὸ μῆνυμα αὐτὸ ὁ Τάργκα μαθαίνει ὅτι ὁ ἴδιος εἶναι... νεκρὸς καὶ ὅτι ἡ Μαλόα εἶναι αἰχμάλωτη, στὰ χέρια τοῦ ἀπαίσιου νάνου!

Τινάζεται ὀρθος, τεντώνον

τας τὸ ὑπέροχο κορμί του. Οἱ δυνάμεις του ἔχουν ξαναγυρίσει στὰ μέλη του!

Τρέχει ἔξω, κάνει μιὰ θουτιά στὸ ποτάμι, θγαίνει ἀπὸ τὸ δροσερὸ νερὸ πρὶν τὸν κυνηγήσουν. Πάλι οἱ κροκόδειλοι, προγευματίζει μὲ ἄγρια καὶ νόστιμα φρούτα καὶ ξεκινάει γιὰ τὸ θουνὸ μὲ τὰ πράσινα βράχια.

Ταξιδεύει σὰν σίφουνας! Σκαρφαλώνει πάνω στὰ δέντρα καὶ ἀναπτύσσει μεγάλη ταχύτητα, πηδώντας ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί κι' ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, μὲ τὴ βοήθεια τῶν λυγερῶν κλαδιῶν τῶν ἀναρριχητικῶν φυτῶν, ποὺ κρέμονται ἀπὸ τὰ δέντρα σὰν χοντρά σκοινιά!

ΚΕΦ. 11. Ὅπου ὁ Ἄτσιδας χτίζει παλάτια στὴν ἄμμο κι' ὁ Τάργκα τὰ γκρεμίζει!

Ετσι ὁ Τάργκα ἔφτασε στὸ πράσινο θουνὸ καὶ βρῆκε τὴ σπηλιά μὲ τὰ διαμάντια πάνω στὴν ὥρα γιὰ νὰ σώση τὸν Ἄτσιδα, ὅχι ὅμως καὶ τὴ Μαλόα, ποὺ ἔχει στὸ μεταξὺ χαθῆ μαζί μὲ τοὺς δυὸ γορίλλες καὶ τὸν Χαμόρ!

— Πάτσι!, λέει ὁ Ἄτσιδας μαζεύοντας ἀπὸ χάμα τὸ φυσικάλαμό του. Ἐγκὼ σκοτῶ ση κόμπρα ποὺ θέλει φάει σένα, ἐσὺ σκοτῶση κόμπρα ποὺ θέλει φάει μένα!

— Ποὺ εἶναι ἡ Μαλόα; ρωτάει γοργὰ ὁ Τάργκα.

Ὁ χοντρὸς νέγρος τραβαίει πρὸς τὰ κάτω τὸ χαλκὰ τῆς μύτης του μὲ ἀπόγνωσι.

— Ἐγκὼ ὄκι ξέρω, κύριος Τάργκα!, ἀπαντάει. Ἐγκὼ καὶ κύριος Μαλόα μπαίνει αὐτὴ σπηλιά βρῆ ἐσένα, κάτι χτυπάει ἐμένα κεφάλι, ἐγκὼ ἀκούει κουντούνια, βλέπει ἥλιος, ἐγκὼ πάει παράντεισος, ἐγκὼ γυρίσει πίσω, ὄκι βλέπει κύριος Μαλόα πιά! Βλέπει μόνο κόμπρα.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Τάργκα σουσπᾶται ἀπὸ πόνου καὶ ἀπεραντο θυμὸ. Ἡ ἀγαπημένη του Μαλόα, τὸ ἄμορφο καὶ θαρραλέο κορίτσι ποὺ γεμίζει τὴ ζωὴ του μὲ χαρὰ, βρίσκεται στὰ χέρια τοῦ Χαμόρ, τοῦ πιὸ φριχτοῦ πλάσματος ποὺ ἔχει γνωρίσει ποτὲ ἢ ζούγκλα!

Τὰ χεῖλη του σφίγγονται. Οἱ γροθιές του σφίγγονται. Οἱ μυῶνες τῶν μπράτσων του καὶ τῶν ὤμων του φουσκώνουν.

Θέλει νὰ τρέξη, νὰ βρῆ τὸν Χαμόρ, νὰ τὸν λυώση σὰν σκουλήκι κάτω ἀπὸ τὴ φτέρνα του καὶ νὰ ἐλευθερώση τὴ Μαλόα!

Μὰ ὄχι! Πρέπει νὰ κάνη ὑπομονή. Ἄν θγῆ τώρα καὶ ἀρχίσῃ τὸ κυνηγι τοῦ Χαμόρ, ὁ ἀπαίσιος νάνος θὰ μάθῃ ὅτι ὁ Τάργκα εἶναι ζωντανὸς καὶ θὰ τὸν κάνη νὰ ἀποσυρθῆ, φοβερίζοντάς του ὅτι θὰ σκοτώση τὴ Μαλόα!

Ὅχι! Πρέπει νὰ δράση κεραινοβόλα! Καὶ ὁ καλύτερος τρόπος νὰ τὸ κάνη αὐτὸ εἶναι νὰ μείνῃ κρυμμένος, ἄ-

φήνοντας τὸν Χαμόρ νὰ πιστεύῃ πὼς εἶναι νεκρός, καὶ νὰ ἐπιτεθῇ ξαφνικά τὸ ἐπόμενο πρωινό, ὅταν ὁ Χαμόρ θὰ μιλάει στὶς φυλές τῆς ζούγκλας!

Μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη πίκρα καὶ θυμό, ὁ Τάργκα κάθεται χάμω, σὲ μιὰ πέτρα, καὶ πιάνει τὸ κεφάλι του μὲ τὰ χέρια του. Βυθίζεται σὲ στοχασμούς, σκοτεινοὺς καὶ ὀδυνηροὺς, ποὺ τοῦ σπαράζουν τὴν καρδιά.

Ὁ Ἄτσιδας τὸν κυττάζει μὲ λύπη γιὰ πολλὴ ὥρα τὸν «κύριος Τάργκα», δαγκώνοντας τὸν χαλκὰ τῆς μύτης του.

Ἐπειτα κάθεται κι' αὐτὸς χάμω, μπροστὰ στὸ σωρὸ τῶν διαμαντιῶν καὶ χώνει τὰ χέρια του μέσα στὰ πολύτιμα πετράδια.

— Ὡουουου!, κάνει μὲ χαρά. Ἐγκὼ εἶναι ὁ πιὸ πουλοῦσιος ἄνθρωπος! Ἐγκὼ ἔχει παλάτι μεγκάλος! Ἐγκὼ ἔχει χίλιος σκλάβος καὶ χίλιος γυναίκος σκλάβος, ὠραῖος, πολὺ ὠραῖος! Ἐγκὼ εἶναι βασιλιά, μεγκάλος βασιλιά! Ἐγκὼ ἔχει πολὺ φαί! Ἐγκὼ ἔχει ἐλάφι ψητὸς ντέκα, καρπούτζια πεπόνια ἕκατό, ἐγκὼ τρώει, τρώει, τρώει, τρώει... Οὐφ, ἐγκὼ σκόση ἀπὸ φαί πολὺ! Ἐγκὼ ξεσφίξη ζώνη, φάει κι' ἄλλο! Ἐλα ἐντῶ, σκλάβος! Ἐσὺ φέρη κι' ἄλλο φαί! Γρήγορα! Ἐσὺ ὄκι φέρη φαί, ἐγκὼ κόψη κεφάλι ἐσένα! Ἐσὺ..

— Ἄτσιδα!, ἀκούγεται αὐστηρὰ ἢ φωνὴ τοῦ Τάργκα. Ὁ χοντρὸς νέγρος γκρεμί-

Οἱ ἀναγνώστει τοῦ «Τάργκα» καὶ τοῦ «Ἐπερ-ανθρώπου» πρέπει νὰ εἶναι ἀπὸ τοὺς πρώτους στὸ σχελεῖο τοῦς, στὴ δουλειὰ τοῦς καὶ στὴν κοινωνία!

ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

ζεται ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν ὀνείρων καὶ προσγειώνεται κάπως ὀδυνηρὰ στὴν πραγματικότητα.

— Ὡουου!, κάνει μὲ ἀπογοήτευσιν. Γιατὶ ἐσὺ σταματήσῃ ἐμένα, κύριος Τάργκα; Ἐγκὼ ὄκι χορτάση ἀκόμα! Σκλάβος φέρη κι' ἄλλο φαί!

Ὁ Τάργκα, ὄρθιος μπροστὰ του, τὸν κυττάζει μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα. Ἐπειτα τὸ βλέμμα του χαμηλώνει στὰ διαμάντια. Τὰ πολύτιμα αὐτὰ πετράδια φέρνουν τὴ συμφορὰ! Κάποτε, προκάλεσαν τὸ θάνατον τοῦ παποῦ τῆς Μαλόα καὶ τώρα, ἀφοῦ ἔκαναν τὴ Μαλόα νὰ πέσῃ στὰ χέρια τοῦ Χαμόρ, ἔχουν τρελλάνει σχεδὸν τὸν Ἄτσιδα!

Κυττάζει γύρω. Σὲ μιὰ γωνία τῆς σπηλιᾶς διακρίνει ἕνα μεγάλο σιδερένιον κιθώτιο. Τὸ σηκώνει καὶ τὸ κοιτάζει κοντὰ στὰ διαμάντια.

— Βοήθησέ με!, λέει στὸ νέγρο.

Καὶ ἀρχίζει νὰ παίρῃ μὲ τίς φοῦχτες του τὰ διαμάντια καὶ νὰ τὰ ρίχνῃ μέσα στὸ κιθώτιο.

— Έγκώ κατάλαβε!, λέει ο Άτσιδας. Έσού θέλει κρύψη ντιαμάντια! Χά!

Μέσα σέ λίγα λεπτά, τά διαμάντια βρισκονται δλα μέσα στό μεγάλο σιδερένιο κιβώτιο.

— Σήκωσέ το και άκολουθήσέ με!, διατάζει ό Τάργκα.

Τό θάρος του κιβώτιου μέ τά διαμάντια είναι πολύ μεγάλο, μά ό Άτσιδας, τό σηκώσει όπως ένας άλλος άνθρωπος θά σήκωνε μά θαλίτσα!

Βγαίνουν έξω, προχωρούν για λίγο και σταματούν στην άκρη ενός γκρεμού. Κάτω περνάει ένα στενό, αλλά θαθύ ποτάμι.

— Πέταξε τό κιβώτιο κάτω!, διατάζει ό Κυρίαρχος τής Ζούγκλας.

Ό Άτσιδας γουρλώνει τά μάτια του.

— Έ; κάνει χαζά. Έγκώ ντιαμάντια μέσα ποτάμι; Όκι! Έγκώ όκι πετάξη! Έγκώ..

Μέ μία θυμωμένη κίνηση, ό Τάργκα άρπάζει τό κιβώτιο και τό έκοφενδονίζει κάτω, στό ποτάμι, όπου τά διαμάντια θουλιάζουν για πάντα!

— Πά... πά... πάει παλάτι έμένα!, μουρμουρίζει μέ άπό γνωσι ό Άτσιδας. Πάει χίλιος σκλάβος! Πάει έλάφι ψητός και πεπόνια καρπούτζια έκατό! Έγκώ πεινάση τώρα! Πεινάση πολύ! Πετάνη άπό πείνα!

ΚΕΦ. 12. "Όπου ό Τάργκα, ή Μαλόα κι' ό Άτσιδας τιμωρούν τό Χαμόρ κι' ό χεντρός νέγρος χρισίμποει ένα περίεργο μαστίγιο!

Στήν κοιλάδα, που άπλώνεται στό πόδια του βουνού μέ τά πράσινα βράχια, είναι συγκεντρωμένοι χιλιάδες άγριοι! Είναι παρατεταγμένοι κατά φυλές και ξεχωρίζουν μεταξύ τους άπό τα χαρακτηριστικά τους και άπό τό διαφορετικό τρόπο μέ τον όποιο έχουν θάψει τά κορμιά τους.

"Άλλοι είναι πανύψηλοι σαν γίγαντες κι' άλλοι μικρόσωμοι σαν νάνοι! "Άλλοι έχουν θάψει τά κορμιά τους μέ άσπρες γραμμές, άλλοι μέ κόκκινες, μέ κύκλους και μέ τρίγωνα και μέ τετράγωνα! "Άλλοι φορούν κόκκινα βρακάκια, άλλοι πράσινα, άλλοι γαλάζια και άλλοι δέρματα ζώων!

Δυό πράγματα έχουν κοινά όλοι τους: είναι όπλισμένοι και τρομαγμένοι!

Κυττάζουν μέ φόβο τον Χαμόρ, τον Αυτοκράτορα τής Ζούγκλας, που τούς μιλάει άνεβασμένος πάνω σ' ένα θράχο.

Γύρω άπό τό θράχο είναι μαζεμένοι έκατοντάδες γίγαντες τόσωμοι γορίλλες, έτοιμοι νά δράσουν μόλις τούς διατάξη ό άποκρουστικός νάνος!

Δίπλα στό Χαμόρ, στέκεται ή Μαλόα, ή όμορφη σύντρο-

φος του Τάργκα. Το πρόσωπό της είναι γεμάτο πίκρα και άπογνωσι. Χάμω είναι άκουμπισμένο το κλουβί με τις κόμπρες!

— Είστε όλοι σκλάβοι μου!, φωνάζει ο Χαμόρ. Σκλάβοι μου! Άκούτε;

— Άκούμε!, επαναλαμβάνουν χιλιάδες στόματα. Είμαστε σκλάβοι σου!

— Ό Τάργκα πέθανε!, ξεφωνίζει ο νάνος. Ό Τάργκα είναι νεκρός!

— Ό Τάργκα είναι νεκρός!, ξαναλένε οι Ιθαγενείς.

— Η Μαλόα, ή σύντροφός του, είναι τώρα ύικη μου σύντροφος! Είναι ή βασίλισσά μου! Είναι...

Ό Χαμόρ δέν προλαβαίνει νά αποτελειώση τή φράσι του. Κάτι σκίζει γοργά τόν άέρα, κατευθυνόμενο προς τήν κορυφή του θράχου, όπου στέκονται αυτός κι' ή Μαλόα. Είναι ένας άντρας με τέλειο, μυώδες σώμα και γαλάζιο παντελονάκι. Έχει πηδήσει από ένα γειτονικό πανύψηλο δέντρο και ταξιδεύει στον άέρα κρεμασμένος στην άκρη ενός κλαδιού άναρριχητικού φυτού!

Όταν φτάνει στο θράχο, ό νεοφερμένος δέ σταματάει. Με μιά πλάγια κλωτσιά ανατρέπει τόν Χαμόρ ριχνοντάς τον κάτω από τó θράχο, μαζί με τó κλουβί με τις κόμπρες, άρπάζει τó κορίτσι από τή μέση και συνεχίζει μαζί της τó ταξίδι του, ώπου φτάνει στο κλαδιά ενός άλλου δέντρου όπου περιμένει

ó Άτσιδάς, ό χοντρός και κωμικός νέγρος!

Μιά μυριόστομη κραυγή ξεπηδάει μέσα από τα πλήθη των Ιθαγενών:

— Είναι ό Τάργκα! Ό Τάργκα! Ό Κυρίαρχος τής Ζούγκλας! Ό Τάργκα δέν πέθανε! Ό Τάργκα είναι ζωντανός!

Και τότε, ό τρόμος των άγρίων μεταβάλλεται σε θυμό, σε μανιασμένη λύσσα έναντίον του Χαμόρ και των γοριλλών, των σωματοφυλάκων του!

Άγρια ούρλιαχτά άντηχούν και οι Ιθαγενείς επιτίθενται! Όρμουδέν έναντίον των γοριλλών και μιά έξοντωτική μάχη άρχίζει ανάμεσα στα άνθρωποειδή θηρία και στους άγρίους!

Οί τρεις ήρωές μας παρακολουθούν από τó δέντρο τους με ίκανοποίησι αυτή τή σκηνή. Ό Άτσιδάς κάθεται σε άναμμένα κάρβουνα.

Ξαφνικά, τά μάτια του Τάργκα αστράφτουν.

— Ό Χαμόρ!, λέει.

Πραγματικά, ό Χαμόρ, κρατώντας μιά κόμπρα στο χέρι του, κατορθώνει νά ξεγλυστήρησει μέσα από τó πεδίο τής μάχης τρομάζοντας με τó φίδι τούς Ιθαγενείς και φεύγει τώρα τρέχοντας. Χωρίς νά τó καταλαβαίνει, κατευθύνεται προς τó δέντρο όπου βρίσκονται οι τρεις φίλοι μας.

Και τότε, πριν προλάβη νά τήν έμποδίση ό Τάργκα, ή Μαλόα τραβάει τó μαχαίρι

της και ρίχνεται στο κενό, έναντιον του άπαίσιου νάνου.

Ο Χαμόρ αντίλαμβάνεται την κίνησή της, αφήνει μιὰ κραυγή τρόμου και καθώς τὸ κορίτσι πέφτει πρὸς τὸ μέρος του, ἐκσφενδονίζει έναντιον της τὸν κόμπρα πὸν κρατάει!

Τὸ κορμί του ἐρπετοῦ και τὸ κορμί του κοριτσιοῦ σκίζον τὸν ἀέρα ταξιθεύοντας τὸ ἕνα πρὸς τὸ ἄλλο. Μιὰ στιγμή ἀκόμη και τὸ φίδι θὰ δαγκώσει τὴ Μαλδά με τὰ φαρμακερά δόντια του, δίνον τὰς της τὸν θάνατο!

Μά, πρὶν περάση ἡ στιγμή αὐτή, συμβαίνουν τρία πράγματα μαζί: Τὸ μαχαίρι της Μαλδά χτυπάει τὴν κόμπρα στὸ κεφάλι, τὸ μαχαίρι τοῦ Τάργκα τρυπάει τὸ κορμί τοῦ φιδιοῦ στὴ θάσι τοῦ κεφαλιοῦ κι' ἕνα θέλος τοῦ φυσοκάλαμου τοῦ Ἄτσιδα καρφώνεται στὴν οὐρά του.

Ἡ Μαλδά, και ἔσπισω της ὁ Τάργκα κι' ὁ Ἄτσιδας, προσγειώνονται γύρω ἀπὸ τὸν Χαμόρ, πὸν τρέμει τώρα ἀπὸ τὸ φόβο του σάν ψάρι!

Δοκιμάζει νὰ τραθήξη τὸ τσεκούρι του, πὸν εἶναι κρεμασμένο στὴ ζώνη του, μὰ ὁ Τάργκα τὸν προλαβαίνει. Ἄρπάζει τὸ τσεκούρι και τὸ πετάει μακριά.

Ἐπειτα ἀρπάζει τὸ «Κουέρα», τὸ μαγικὸ πράσινο πετράδι, πὸν κρέμεται ἀπὸ τὸ λαιμὸ του νάνου, τὸ ἀποσπάει και τὸ χώνει στὴ δική του ζώ

νη, κάτω ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀγκράφα.

— Τώρα, λέει στὸν Χαμόρ, θὰ τιμωρηθῆς γιὰ τὰ ἐγκλήματά σου! Θὰ σὲ παραδώσω στοὺς ἰθαγενεῖς ποῦ...

— Ἐοῦ ἀφήση ἔμένα τιμωρήση ἐγὼ αὐτό, κύριος Τάργκα!, λέει ὁ Ἄτσιδας. Ἐοῦ κυττάζει μόνο!

Και ἀρπάζοντας ἀπὸ τὴν οὐρά τὴ νεκρὴ κόμπρα, ἀρχίζει νὰ μαστιγώνει ἀγρια τὸν Χαμόρ, χρησιμοποιώντας τὸ φίδι ὡς... μαστίγιο!

— Νά!, γρυλλίζει ὁ νέγρος. Νά! Ἐοῦ μάθει πειράζει κύριος Τάργκα, κύριος Μαλδά και... κύριος Ἄτσιντα!

Οὐρλιάζοντας ἀπὸ τρόμο και πόνου, ὁ Χαμόρ τὸ θάζει στὰ πόδια, με τὸν Ἄτσιδα ἔσπισω του.

— Νά, νά, νά!, φωνάζει ὁ νέγρος χτυπώντας τὸν ἀδυσώπητα.

Και τότε ἡ Θεία Δίκη ἐπεμθαίνει. Τυφλὸς ἀπὸ τὸ φόβο του, ὁ Χαμόρ δὲν βλέπει ἕνα τρισβαθο γκρεμὸ πὸν θρῖσκεται ἔσφαιρικά στὸ δρόμο του!

Πέφτει στὸ κενό, οὐρλιάζοντας σάν κολασμένη ψυχή, και συντρίβεται στὰ βράχια κάτω!

Χάρις στὸν Τάργκα τὸν ἀτρόμητο και στοὺς δυὸ βοηθούς του, τὴν ἁμορφὴ Μαλδά και τὸν κωμικὸ Ἄτσιδα, ἡ ζούγκλα ἔχει γλυτώσει ἀπὸ ἕνα φοβερὸ κίνδυνο κι' ἕνα φοιχτὸ ἐγκληματία!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ θάνατο Ἀρξοίτη
Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.ορφή σι

ΖΟΥΜΠΟ

Ο ΙΕΡΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ

αὐτός είναι ὁ τίτλος τοῦ 3ου τεύχους τοῦ «Τάργκα», ποῦ θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη.

Ὅσοι ἀπόλαυσαν τὸ πρῶτο τεῦχος τοῦ «Τάργκα», ὅσοι δοκίμασαν ρίγη ἀγωνίας καὶ ἐνθουσιασμοῦ μὲ τὸ δεύτερο, δὲν πρέπει νὰ χάσουν τὸ τρίτο τεῦχος, ὅπου ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας θὰ σᾶς γοητεύσῃ μὲ νέες γιγαντομαχίες κι' ὅπου ὁ Ἄτσιδας θὰ σᾶς ξετρελλάσῃ μὲ νέα κωμικά ἐπεισόδια!

ΖΟΥΜΠΟ

Ο ΙΕΡΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ

ΤΑΡΓΚΑ

Έβδομασια βιβλία

Τεύχος 2

ΓΡΑΦΕΙΑ: Λέκκα 23

Τηλ. 36-373

Οίκον. Δ/ντής: Γ. Γεωργιάδης,
Σφιγγός 38. Άρχισυντάκτης:
Στ. Άνεμοδουράς, Λ. Θησέως
323. Προϊστάμενος τυπογρ.:
Δ. Κορδάκης Πέτρας 29.

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ

άποκτήσατε την περιπόθη-
τη ταυτότητά σας! Είναι
καρφιστωμένη μέσα στέ
τεύχος αυτό! Δέν έχετε
παρά να κολλήσετε τη φώ-
τογραφία σας, να γράψε-
τε μ ε κ α θ α ρ ά
γ ρ ά μ μ α τ α τ ά σ τ ο ι-
χειά σας και να θάλετε
την ύπογραφή σας!

Φυλάξτε σάν τά μάτια
σας τήν ταυτότητά σας!
Στό μέλλον θά σάς χρεια-
στή!

«Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ»

Τό τεύχος 65 τού «Υπερανθρώπου» πού θά κυκλοφο-
ρήση τήν έρχόμενη Τρίτη είναι αφιερωμένο στόν Κ ε -
ρ α υ ν ό και έχει τόν τίτλο:

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗΣ

Στήν περιπέτειά του αυτή ο Κεραυνός γνωρίζει τρο-
μακτικούς κινδύνους και συναντᾶ έπιτέλους
τή γυναίκα πού θά γίνη ό σύντρο-
φος τής ζωής του!

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΕΣ 3.000

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΘΑ ΣΑΣ
ΕΥΓΝΩΜΩΝΕΙ, ΚΑΘΗΓΗΤΑ!
ΠΗΓΑΙΝΟΥΜΕ
ΝΑ ΑΝΑΓ-
ΓΕΙΛΟΥΜΕ ΤΗ
ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΔΗΣ!

ΟΧΙ! ΟΧΙ
ΑΚΟΜΑ! ΘΕΛΩ
ΝΑ ΜΕΙΝΗ
ΜΥΣΤΙΚΗ Η
ΕΦΕΥΡΕΣΙ ΜΟΥ!

ΜΑ ΟΙ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΧΟΥΝ ΚΙΟΛΑΣ
ΑΠΟΓΕΙΩΘΗ, ΓΕΜΑΤΟΙ ΧΑΡΑ.....

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ
ΕΦΕΥΡΕΣΙ!

ΛΙΓΟ ΠΙΟ ΠΕΡΑ ΟΜΩΣ ΣΥΝΑΝΤΟΥΝ ΜΙΑ ΝΕΑ
ΕΚΠΛΗΞΙ. ΕΝΑΣ ΣΤΟΛΙΣΚΟΣ ΑΠΟ ΑΕΡΟΠΛΟΙΑ
ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ ΓΟΡΓΑ!!

ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΕ;
ΜΗΔΕΣ ΘΕΛΟΥΝ
ΝΑ ΧΤΥΠΗΣΟΥΝ
ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ;

ΠΥΡ!

ΝΑ ΤΟΥΣ
ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ!

ΜΑ ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΣΥΓΚΡΑΤΗΣΗ
ΤΟΥΣ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥΣ! ΟΡΜΟΥΝ
ΜΕΣΑ Σ'ΕΝΑ ΑΕΡΟΠΛΟΙΟ ΚΑΙ.....

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΑΠΟ
ΑΛΛΟ ΠΛΑΝΗΤΗ,
Ε; ΝΑ!